ΕΤΟΣ Ε' Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 15 Σεπτεμβρίου 1891 Αριθ. 226

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἑστίας,

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' καὶ δ' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Ἀλεξάνδρα εἰς τὸν οὐρανόν. — Πῶς μᾶς ἔφυγεν ἡ Ἀλεξάνδρα. — Ὁ Κόκκος ἀπέθανε. — Πῶς δημιουργεῖται ἐν Παρισινὸν φόρεμα. Οἱ μεγάλοι ῥάπται Β'. — Ποικίλα. — Μαθήματα ᾠδικῆς. — Ἀλληλογραφία. — Συμβουλαί. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ

Οἱ ἄγγελοι δὲν μένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς! Πετῶσι μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀπὸ τοὺς δροσοστάκτους θρόνους τοῦ Ὑψίστου μέχρις ἡμῶν καὶ διὰ τῆς παρουσίας των μᾶς ζωογονοῦσι, μᾶς ἀνακουφίζουσι, μᾶς ἐνισχύουσιν ἐν τῇ πάλῃ τοῦ βίου. Ἡ μεθ' ἡμῶν διαμονή των εἶναι ἐφήμερος καὶ παροδική. Ὁ θρόνος των, ἡ χαρά των, ἡ ζωή των, ἡ διαρκὴς κατοικία των εἶναι ὁ οὐρανός.

Ἡ Ἀλεξάνδρα μας ἦτο ἄγγελος. Ἐνεσαρκώθη θαλπεράν τινα πρωΐαν εἰς βρέφος ἀφρόπλαστον, ἐγκατοπτρίζον ὅλην τὴν αἴγλην τοῦ Ὑψίστου, ὅλην τὴν ἀθωότητα τῶν ἀγγέλων εἰς τὸ γαλανὸν ὄμμα του.

Ἡ μυροβολοῦσα αὔρα τῆς βασιλίδος τοῦ Ἰονίου ἐπέψαυσεν, ἐφίλησε πρώτη τὸ ἀγγελικὸν τοῦ βρέφους μέτωπον. Καὶ ὑπερήφανος ἐκάλεσε τοὺς θεοὺς τῶν ἀνέμων καὶ διεκήρυξεν ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, ἀνὰ τὸν κόσμον σύμπαντα, ὅτι ἡ Ἑλλὰς ἀπέκτησε θυγατέρα, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἀπέκτησαν βασιλοπούλαν.

Καὶ ἡ Ἑλλὰς καὶ οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ βασιλεῖς καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὸ ἐπίστευσαν. Καὶ ὁ ἄγγελος αὐτὸς ἰδὼν πόσον ἐλατρεύετο ἐπὶ τῆς γῆς, ἰδὼν τὴν χαρὰν καὶ τὴν θείαν ἔκστασιν, εἰς ἣν ἡ παρουσία του ἐνέβαλλεν ὁλόκληρον τὸ Ἔθνος, ὅλον τὸν λαὸν ἐλησμόνησε τὴν οὐράνιον καταγωγήν του καὶ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐπὶ τῶν χρυσορροδίνων νεφῶν αἰωρούμενον, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀγγέλους, οἵτινες ἐπτερύγιζον ἀνὰ τὰς ἀφροπλέκτους καὶ ἀνθοστολίστους κλίμακας τοῦ οὐρανοῦ.

Μὴ καὶ ἡμεῖς ἐδῶ δὲν ἐστρώναμεν τὸν δρόμον της δι' ἀνθέων; Μὴ αἱ Νηρηΐδες τῶν Ἑλληνικῶν θαλασσῶν δὲν συνέλεγον τοὺς ἀφροὺς τοῦ γαλανοῦ μας κύματος, ἐξ οὗ ἀνέδυσεν ἡ Ἀφροδίτη, ἵνα λούσωσι τὰ παρθενικά της κάλλη; Μὴ ὁ κυανὸς οὐρανός μας δὲν εἶχε προσδώσει εἰς τὸ βλέμμα της ὅλην τὴν αἴγλην, ὅλην τὴν ἀναλαμπήν, ὅλην τὴν ἀκτινοβολίαν τῶν σαπφειρίνων δωμάτων του; Μὴ τὰ ἴα καὶ τὰ ῥόδα καὶ οἱ νάρκισσοι καὶ αἱ μύρτοι δὲν ἀρωμάτιζον διὰ τῆς παρθένου ἀποπνοῆς των τὸν ἀέρα, ὃν ἀνέπνεε; Μὴ αἱ χάριτες δὲν ἐστεφάνουν ὑπερήφανοι τὸ ἀκτινοβολοῦν μέτωπόν της καὶ αἱ μοῦσαι δὲν ἐτόνιζον τὰς παθητικωτέρας καὶ μελῳδικωτέρας τῆς λύρας των χορδὰς πρὸς ἐξύμνησίν της; Μὴ ἡ ἀγάπη μας, ἡ τρελλή, ἡ περιπαθής, ἡ θερμὴ καὶ σπινθηροβολοῦσα ἀγάπη μας, δὲν ἐθέρμαινε τὰ ἀγγελικὰ στήθη της;

Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα μας οὕτως ἐλησμόνησε τὸν οὐρανόν, τὴν ἀληθῆ κατοικίαν της καὶ ἔμενε καὶ ἀνεπτύσσετο καὶ ηὔξανεν ἐδῶ ὑπὸ τὰ στοργικὰ βλέμματά μας, ὑπὸ τὰς ἀναπτερουμένας ἐλπίδας μας, ὑπὸ τὴν θερμὴν στοργὴν τῶν ἐπιγείων γονέων της, ἀγλάϊσμα αὐτὴ καὶ κόσμημα πολύτιμον καὶ κορωνὶς τοῦ βασιλικοῦ των στέμματος.

Ὁ ἄγγελος ἐγένετο παρθένος. Εἶναι τόσῳ μικρὰ ἡ διαφορά, τόσῳ μικρὰ ἡ ἀπόστασις, ἡ τὰς παρθένους ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους χωρίζουσα, ὥστε ὁ Θεὸς ἀριθμῶν τοὺς ἀγγέλους του συγκατερίθμει μετ' αὐτῶν καὶ τὴν Ἑλληνίδα βασιλοπούλαν.

Δὲν τοῦ ἔλειπεν ἀπὸ τὰ οὐράνια δώματα. Ἡ ἀθῶα παρθενικὴ προσευχή της ἀνήρχετο μέχρις αὐτοῦ καὶ ἀπετέλει ὡραῖον καὶ ποιητικὸν ὕμνον, ὃν ὁλόκληρος ἡ τῶν Χερουβεὶμ συμφωνία δὲν κατώρθου νὰ ἐπισκιάσῃ. Ὅταν τὸ γλυκὺ βλέμμα της ἔστρεφε πρὸς τὰ ἄνω, ὁ Θεὸς ἀνεγίνωσκεν ἐν αὐτῷ ὁλόκληρον εὐαγγέλιον καὶ ὑπερήφανος μᾶς τὴν ἄφηνεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἐκ τοῦ βλέμματος αὐτοῦ ζωογονῶνται τόσαι πολυπαθεῖς καὶ δεδοκιμασμέναι καρδίαι, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀντλῶσιν ἐλπίδα καὶ θάρρος καὶ πίστιν ἐκεῖνοι, οἵτινες αἰσθάνονται ὅτι οὐδὲν ἔχουσι πλέον νὰ προσδοκῶσιν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

Ἓν ὑπῆρξε τὸ λάθος της καὶ τὸ ἰδικόν μας. Ἐλησμόνησε καὶ ἐλησμονήσαμεν τὴν οὐρανίαν καταγωγήν της. Ἐλησμόνησεν ὅτι ὁ Θεὸς τοὺς ἀγγέλους Του καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἔτι τοὺς θέλει πάντοτε ἀφιερωμένους μόνον εἰς τὴν ἀγάπην καὶ λατρείαν Του.

Ἔχει καὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐγωϊσμὸν καὶ τὴν ἀποκλειστικότητά Του, ἔχει καὶ ὁ Θεὸς τὰς ζηλοτυπίας Του.

Ἡ βασιλοπούλα μας ἐν τῇ παρθενικῇ ἁγνότητι καὶ ἀφελείᾳ της, ἐξῳκειωμένη νὰ ἀγαπᾶται καὶ λατρεύηται παρὰ πάντων, νὰ ἀνταποδίδῃ εἰς πάντας τὴν γλυκεῖαν καὶ μυροβόλον ἀγάπην της, δὲν ἀπηξίωσε ταύτης καὶ τὸν ἐκλεκτὸν καὶ χαϊδευμένον υἱόν τοῦ μεγάλου ἄρχοντος καὶ κυρίου καὶ δεσπότου τοῦ Βορρᾶ, τὸν ὁποῖον τὸ οὐράνιον κάλλος της ἐμάγευσεν, ἐγοήτευσε, κατέστησε παράφρονα.

Ἀφέθη ἡ ἁγνὴ παρθένος νὰ βαυκαλισθῇ ἀπὸ τὰ ὡραῖα καὶ μαγικὰ ὄνειρα, δι' ὧν ὁ υἱὸς τῆς Ἀφροδίτης ἀποκοιμίζει τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ἐνόμισεν ὅτι ἡ γήϊνος εὐτυχία δύναται νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς ἐκεῖνον, ὅστις γονυπετὴς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της προσεδόκα τὴν περὶ τῆς ζωῆς ἢ τοῦ θανάτου του ἀπόφασίν της.

Ἐχάρημεν διὰ τὴν χαράν της, ἀλλ' ἐκλαύσαμεν, διότι μᾶς ἄφηνε, διότι ἔφευγε μακράν μας εἰς ξένας χώρας, διότι δὲν θὰ τὴν ἔλουον πλέον αἱ ἀδαμάντινοι τοῦ θαλπεροῦ ἡλίου μας ἀκτῖνες, διότι δὲν θὰ τὴν ἐστέγαζε πλέον ὁ σαπφείρινος οὐρανός μας, διότι δὲν θὰ ἀνέπνεε πλέον τὸν μυροβόλον τῆς γῆς μας ἀέρα, διότι δὲν θὰ τὴν ἐφύλασσε πλέον ἀπὸ τόσῳ μακρὰν ἡ μεγάλη, ἡ θερμή, ἡ τρελλή, ἡ ἀμέτρητή μας ἀγάπη. . . . .

. . . . . .

Ἡ παρθένος ἔγεινε γυνή, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐλησμόνησεν. Ἡ Ἑλλὰς μόνον τῇ ἀνεπόλει ἔτι τὸν οὐρανόν, ἐξ οὗ θαλπεράν τινα πρωΐαν διαλαθοῦσα τὴν προσοχὴν τοῦ Ὑψίστου ἀπέπτη.

Καὶ ἐπανῆλθεν, ἀλλ' ὄχι ἁγνὴ παρθένος πλέον. Ἐπανῆλθε γυνή, μήτηρ, ἀφήσασα τὰς λευκὰς καὶ αἰθερίας πτέρυγάς της εἰς τὸ χρυσότευκτον παλάτιον τοῦ Βορρᾶ.

. . . . . .

Καὶ ὁ θεὸς ἀριθμῶν τοὺς ἀγγέλους του δὲν τὴν ἐπανεῦρε πλέον ὑπὸ τὴν γαλανὴν στέγην τοῦ Ἑλληνικοῦ οὐρανοῦ. Διασχίζων τότε δι' αἰθερίας πτήσεως τὸ κενόν, τὸ ἄπειρον διάστημα τὸ χωρίζον μας ἀπὸ ἐκείνην, ἔστη ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ, τοῦ μολυβδίνου, τοῦ παγεροῦ θόλου τοῦ Βορρᾶ. Καὶ ζητῶν τὸ βλέμμα της ὑπὸ τὸ ἐκ πολυτίμων ἀδαμάντων καὶ σμαράγδων καὶ ρουβινίων καὶ τοπαζίων καὶ Ἑλληνικῶν μύρτων διάδημα εἶδεν ἀνανακλωμένην ἐν αὐτῷ τὴν εἰκόνα θνητοῦ ἄρχοντος, θνητοῦ μεγιστᾶνος, ὅστις εἶχε κατακτήσει καὶ τὴν καρδίαν της.

Καὶ ἐν στιγμῇ ζυλοτύπου παραφορᾶς, ὁ θεὸς ἀπεκοίμησε τὸν ἀποσκιρτήσαντα ἀπὸ τὸν ροδονεφῆ θρόνον Του ἄγγελόν Του καὶ οὕτως ἀναίσθητον τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὸν Οὐρανόν, εἰς τὴν πρώτην, τὴν ἀληθῆ, τὴν πραγματικὴν κατοικίαν του.

Καὶ ἡ Ἀλεξάνδρα μας παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου ἐπὶ λαμπροῦ, χρυσοῦ καὶ ἐκ πολυτίμων λίθων θρόνου εὑρίσκεται ἤδη εἰς τοὺς οὐρανούς, παρακαλοῦσα διὰ τοὺς ἀγγέλους, οὓς μᾶς ἀφῆκεν ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ὑστάτην ἀνάμνησιν καὶ παρηγορίαν.

ΠΩΣ ΜΑΣ ΕΦΥΓΕΝ Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τρομερὰν εἴδησιν διεβίβαζον ἀνὰ πάντα τὸν Ἑλληνισμὸν τὰ ἐκ Ρωσσίας τηλεγραφήματα. Ἡ μεγάλη Δούκισσα Ἀλεξάνδρα, ἡ Ἑλληνὶς βασιλοπούλα μας, τὸ χάρμα καὶ στόλισμα τῆς πρωτευούσης μας, διέτρεχε σπουδαιότατον κίνδυνον.

Ἔγκυος, τὸν ὄγδοον μῆνα διατρέχουσα, προσεβλήθη εἰς τὴν παρὰ τὴν Μόσχαν ἐν Ἰλίνσκοε ἔπαυλιν ὑπὸ τρομερῶν σπασμῶν, οἵτινες προεκάλεσαν τὴν ἔκτρωσιν. Τὸ νεογέννητον ἦτο ἄρρεν, ἔζησε καὶ ὠνομάσθη Δημήτριος. Ἡ σεπτὴ λεχὼ διέτρεχεν ἄμεσον κίνδυνον, καταληφθεῖσα ὑπὸ τῆς θανατηφόρου διὰ τὰς λεχοῦς παθήσεως τῆς ἐκλαμψίας.

Οἱ βασιλεῖς μας ἅμα τῇ ἀγγελίᾳ τῆς τρομερᾶς εἰδήσεως ἀνεχώρησαν ἐκ Κοπεγχάγης διὰ Μόσχαν, ἀλλόφρονες ἐπὶ τῇ ἐνσκηπτούσῃ τόσον ἀποτόμως εἰς τὸν οἶκόν των συμφορᾷ.

Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἀπὸ τοῦ ἀντιβασιλέως διαδόχου, τοῦ πολυφιλήτου ἀδελφοῦ τῆς βασιλόπαιδος, μέχρι τοῦ ἐσχάτου πολίτου διῆλθε κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην στιγμὰς ἀπογνώσεως καὶ ἀγωνίας, ἃς οὐδέποτε ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου εἶχε δοκιμάσει.

Τὰ τηλεγραφήματα ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας διεδέχοντο ἄλληλα, χωρὶς οὐδεμίαν ἐνθαρρυντικὴν λέξιν, οὐδεμίαν ἐλπίδα νὰ μεταβιβάζωσιν εἰς τοὺς μετὰ τόσης ἀγωνίας ἀναμένοντας τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς διασώσεως αὐτῆς. Ἡ γλυκεῖα, ἡ ἀνθηρά, ἡ ἀφροπλασμένη, ἡ ἀνθομυρισμένη, ἡ τόσην ζωὴν εἰς τὰ στήθη περικλείουσα, ὥστε ὅλας καὶ ὅλους μας ἐπὶ τόσα ἔτη νὰ ζωογονῇ, νὰ μαγεύῃ, νὰ ἠλεκτρίζῃ, κατέκειτο ἤδη ἀναίσθητος, ψυχρά, οὔτε τὰ δάκρυα τῶν γονέων της βλέπουσα χυνόμενα, οὔτε τοὺς στεναγμοὺς καὶ τὸν πόνον τῆς ψυχῆς των αἰσθανομένη, οὔτε τὴν ἰδικήν μας ἀγωνίαν ἐννοοῦσα.

Τὸ τελευταῖον τηλεγράφημα τῆς Τετάρτης ἦτο ἀπελπιστικόν. Ὁ διάδοχος καὶ ἡ πριγκίπισσα Σοφία εἶχον πλέον ἀπωλέσει πᾶσαν ἐλπίδα. Ὁ διάδοχος προβλέπων τὸ μοιραῖον τέλος ἐκάλεσε παρ' ἑαυτῷ τὸν τηλεγραφητὴν τῆς Δεκελείας κ. Χόλτσμαν καὶ τῷ εἶπε, συγκεκινημένος καὶ πνιγόμενος ὑπὸ λυγμῶν: Ἐὰν ἔλθῃ ἄλλο τηλεγράφημα κακό, μὴ μοῦ τὸ στείλῃς. Εἰπέ μου μόνον τί θὰ λέῃ μὲ δύο λέξεις.

Μετὰ πόσης ἀγωνίας θὰ προσηυχήθη τὴν ἑσπέραν ἐκείνην ὁ ταλαίπωρος ἀδελφός, ὅστις παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς πεφιλημένης παιδίσκης ἀνεπτύσσετο συμπαίζων, ὅστις εἶδε τὴν κορασίδα βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τὴν τρυφερὰν ὅλης τῆς οἰκογενείας στοργὴν μεταβαλλομένην εἰς νεάνιδα, εἰς νύμφην αἰθερίαν, ἐξ ἐκείνων, ἃς μόνον ὁ Ὅμηρος ἤξευρε νὰ περιγράφῃ.

Μὲ πόσον πόνον ὁ ταλαίπωρος πατήρ, ἡ δυστυχὴς μήτηρ θὰ διῆλθον τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα τῆς ἀγωνίας, τοῦ τελευταίου ἀποχαιρετισμοῦ τῆς Ἀλεξάνδρας των πρὸς τὴν ζωήν.

Μόνον ὅσοι εἴξευραν τὴν τρυφερὰν, τὴν παράφορον τοῦ πατρός της στοργήν, μόνον ὅσοι τὸν εἶδον θρηνοῦντα καὶ ὁλολύζοντα ὡς παιδίον, ὅταν τὴν ἀπεχωρίζετο νύμφην εὐτυχῆ, μόνον ὅσοι γνωρίζουν τοὺς ὑπερηφάνους λόγους τῆς καρδιᾶς, οὓς εἶπεν οὗτος πρὸς τὴν βασίλισσαν κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς γεννήσεώς της: «ἀντὶ τοῦ Μεγαλοσταύρου, τὸν ὁποῖον ἔθεσα εἰς τὴν κούνια τοῦ Ντίνου— οὕτω καλοῦσιν οἱ γονεῖς του τὸν διάδοχον — καὶ τοῦ Γιώργου, καταθέτω εἰς τὸ γλυκὸ αὐτὸ κεφαλάκι τὴν ἀγάπην ὅλων τῶν Ἑλλήνων. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες θὰ γείνουν κουμπάροι μου τώρα» μόνον ἡμεῖς ὅλοι μας ἐννοοῦμεν τὰς μαύρας, τῆς ἀπογνώσεως στιγμάς, ἃς ὁ βασιλεύς μας διῆλθε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῆς ψυχορραγούσης πολυαγαπημένης κόρης του, τῆς λατρευτῆς μας Ἀλεξάνδρας.

Ἡ δὲ τάλαινα μάνα, ἐκείνη, ἥτις τόσον πονεῖ διὰ τὰ παθήματα τῶν ἄλλων, ἐκείνη, ἥτις κλαίει παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τῶν ἐν τοῖς νοσοκομείοις ἀγωνιώντων ἀποκλήρων τῆς τύχης, ἐκείνη, ἥτις ἐγεννήθη διὰ νὰ παρηγορῇ καὶ χύνῃ βάλσαμον εἰς τὰς πληγὰς ὅλων μας, ποῖος τῆς ἔδωκε θάρρος, ποῖος τῆς ἐνέπνευσε δύναμιν, ποῖος τὴν ἐνίσχυσε κατὰ τὴν τρομερὰν, τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην ἑσπέραν; Ἡ κόρη της ἡ λατρευτή, ἡ ἀδελφοῦλά της ἐκείνη, ἡ πρώτη σύντροφος καὶ φίλη της ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὸ μέγα της παλάτι, ἡ πεῖδ γλυκεῖά της σύμβουλος, ἡ εἰκών της, τὸ ὁμοίωμά της, ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς της, ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς της, τῆς ἔρευγε τόσον ἀπότομα, τόσον σκληρά,

χωρὶς μίαν λέξιν παρήγορον, χωρὶς ἓν βλέμμα, χωρὶς ἓν μειδίαμα.

Ὤ!! ἂν τοὐλάχιστον ἤρκει ὁ πόνος μας, ἡ ἀγωνία μας, ἡ ἀπελπισία μας, τὰ δάκρυά μας ὅλων τῶν Ἑλληνίδων, ἵνα τὴν ἀνακουφίσῃ ὀλίγον, ἴσως δὲν θὰ ὑπέφερε τόσον. Ἀλλ' ὄχι! τοιαῦται ἐκλεκταὶ τοῦ Θεοῦ ὑπάρξεις δὲν ἀναμένουσι παρηγορίαν παρὰ τῶν θνητῶν. Ἡ βασίλισσά μας δὲν ἔβλεπε πλέον τὸ παιδί της ἐπὶ τῆς γῆς! Τὸ ἔβλεπεν ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰ οὐράνια δώματα, νὰ πτερυγίζῃ περίλυπον μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἀδελφῶν της, οὓς διὰ τόσον ὀλίγον καιρόν, δι' εἴκοσι μόνον ἀνοίξεις εἶχεν ἀποχωρισθῆ. Καὶ γονυκλιτὴς προσηύχετο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν παρεκάλει νὰ τῆς τὸ φυλάττῃ καλά, νὰ τοῦ δώσῃ τιμητικὴν θέσιν πλησίον εἰς τὸν θρόνον του, νὰ τὸ στεφανώσῃ μὲ τὸ ἀθάνατον τῆς αἰωνίας χαρᾶς καὶ εὐτυχίας στεφάνι, νὰ τὸ θέσῃ πλησίον καλῶν συντρόφων εἰς ἀτμόσφαιραν μυροβόλον καὶ ἀρωματισμένην, εἰς τόπον θαλπερὸν καὶ ζωογόνον, διότι τὰ ψύχη καὶ τὰ σκότη τῆς νέας πατρίδος του μὲ ὅλον τὸν χρυσὸν καὶ τοὺς ἀδάμαντας, παρ' ὧν ἐδανείζοντο φῶς, τῆς τὸ ἐσκότωσαν, τὸ χαριτωμένο της παιδί, τῆς τὸ ἐδίωξαν ἀπὸ τὴν γῆν, τὸ ἔκαμαν νὰ νοσταλγήσῃ καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν πρώτην, τὴν οὐράνιον κατοικίαν του.

Καὶ ὁ Θεὸς τὴν ἤκουσε, τὴν βασίλισσάν μας, διότι εἶναι καλή, εὐσεβής, πιστὴ εἰς τὰς θείας του ἐντολάς.

Τὴν 3ην δὲ μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν οἱ ἄγγελοι μὲ τὰ ἄσματα καὶ τοὺς ὕμνους των ἀφύπνισαν σιγά, σιγὰ ἀπὸ τὴν μακρὰν πενθήμερον ληθαργίαν της τὴν λατρευτή μας βασιλοπούλαν καὶ τῆς εἶπον, ὅτι θὰ φύγῃ εἰς μεγάλον ἀνὰ τὸν οὐρανὸν ταξείδιον. Καὶ ἔστρεψε τὰ γλυκά της τὰ μάτια καὶ δακρύουσα ἀπεχαιρέτησε τὴν μητέρα της, τὸν πατέρα της, τὸν σύζυγόν της καὶ τὰ παιδάκια της. Οἱ ἄγγελοι τότε ἤνοιξαν τὰ πτερά των τὰ λευκὰ καὶ ἐπ' αὐτῶν ὕψωσαν τὴν ἁγνή, καὶ κατάλευκον ψυχήν της εἰς τὸν οὐρανόν.

Τὴν πρωΐαν δὲ τῆς Πέμπτης τηλεγράφημα ἀφιχθὲν εἰς Δεκέλειαν ἀνήγγειλε τὴν τρομερὰν εἴδησιν. Τρέμων καὶ ὀδυρόμενος ὁ ἀτυχὴς τηλεγραφητὴς ἐπλησίασεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διαδόχου καὶ μετὰ δειλίας ἔκρουσε τὸ παράθυρον.

Τί τρέχει, ἀνέκραξε περίτρομος καὶ ἐν ὑπερτάτῃ ἀγωνίᾳ ὁ διάδοχος. Τί τρέχει, σοῦ λέγω, ἐπανέλαβεν ἐντόνως ὁ ἀτυχὴς ἀδελφός, ἀνυπομονῶν διὰ τὴν ἀπελπιστικὴν σιγὴν τοῦ ὑπαλλήλου, ὅστις τέλος διεχύθη εἰς λυγμούς. Ὁ διάδοχος ἐνόησεν καὶ κλεισθεὶς ἐν τῷ δωματίῳ του οὐδένα πλέον ἐδέχθη.

Ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ σπαρακτικὸν τοῦτο τηλεγράφημα πρὸς τὸν υἱόν του μεταξὺ ἄλλων ἔλεγεν: ἀπώλεσα τὸ πᾶν.

Ἀτυχὴς πατήρ! Ποῖος βάσκανος δαίμων ἐφθόνησε τὴν μοῖράν του! Πόσον εὐχαρίστως θὰ ἀντήλασσε καὶ στέμμα καὶ τιμὰς καὶ δόξαν καὶ μεγαλεῖα μὲ τὴν τελευταίαν καλύβην τοῦ ἐλαχίστου τῶν ὑπηκόων του δι' ἓν ἔτι μειδίαμα τοῦ λατρευτοῦ του τέκνου.

Ὁ βασιλόπαις Γεώργιος, ὁ κατ' ἐξοχὴν ἀγαπητὸς καὶ λατρευτὸς ἀδελφὸς τῆς Ἀλεξάνδρας, ὁ συμπαίκτωρ της, ὁ πάντοτε εἰς πᾶσας τὰς παιδικὰς διενέξεις των προστάτης καὶ συνήγορός της, ἐκεῖνος, ὅστις, ὅταν τὴν ἔβλεπε μικρὰν δακρύουσαν καὶ ὑπέθετε ὅτι τὴν ἐμάλωσεν ὁ διάδοχος, παρουσιάζετο πρὸς τὸν βασιλέα καὶ χαιρετῶν στρατιωτικῶς τῷ ἔλεγε:

Νὰ σοῦ πῶ, πατέρα. Θὰ βάλῃς ἐπὶ τέλους αὐτὸν τὸν Ντίνο εἰς τὴν φυλακήν, ποῦ ὅλο μαλόνει τὴν Σάσα (ὑποκοριστικὸν τοῦ Ἀλεξάνδρα). Καὶ ἐπειδὴ ὁ πατήρ του ἐγέλα: Καλὰ λοιπόν, ἔλεγεν ὀργίλος ὁ μικρὸς προστάτης. Θὰ πάω ἐγὼ τότε νὰ τὸν ἀρχίσω 'ς τὸ ξύλο.

Ὁ ἀγαπητός της λοιπὸν Γεώργιος ἀπηλπισμένος τηλεγραφεῖ εἰς τὸν διάδοχον: «Ἡ ἀδελφοῦλά μας μᾶς ἔφυγεν ἀνεπιστρεπτεί. Κλαίω ὡς παιδίον. Κλαῦσε καὶ σύ, διότι ἴσως εἰς τὰ δάκρυα εὕρωμεν παρηγορίαν. Ἡ θλῖψις μὲ πνίγει».

Ὁ διάδοχος, εὐθὺς ὡς συνῆλθεν ἐκ τῆς πρώτης ὀδυνηρᾶς ἐντυπώσεως, ὡς ἀληθὴς χριστιανὸς ἔσπευσεν εἰς τὸν ναόν, ἵνα ἐκεῖ ζητήσῃ παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου ἀνακούφισιν καὶ παρηγορίαν.

Ὁ ἀρχιμανδρίτης Προκόπιος Οἰκονομίδης ἐτέλεσε τῇ διαταγῇ τοῦ διαδόχου ἐπιμνημόσυνον ἀκολουθίαν, παρούσης πλὴν τοῦ διαδόχου καὶ τῆς πριγκιπήσσης Σοφίας καὶ πάντων τῶν αὐλικῶν, τῶν εὐζώνων, χωροφυλάκων, θεραπόντων καὶ τῶν παρευρεθέντων ἐκεῖ χωρικῶν. Γόοι καὶ λυγμοὶ ἠκούοντο καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς πενθίμου τελετῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐμνημονεύθη τὸ ὄνομα τῆς Ἀλεξάνδρας, ὁ διάδοχος καὶ ἡ Σοφία ἐγονυπέτησαν, ὁ δὲ ἀρχιμανδρίτης καταληφθεὶς ὑπὸ λυγμῶν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν, πάντες δὲ ἔκλαιον σπαρακτικῶς καὶ ὠλοφύροντο.

Ὁ διάδοχος ὡς ἀντιβασιλεύς, ἀνήγγειλεν ἐπισήμως τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα πρὸς τὸν πρωθυπουργὸν τῆς Ἑλλάδος διὰ τῶν ἑξῆς λέξεων:

Κύριε Πρωθυπουργέ,

Μετὰ βαρυτάτης τῆς ψυχῆς μου θλίψεως ἀναγγέλλω ὑμῖν τὸν θάνατον τῆς προσφιλεστάτης μου ἀδελφῆς Ἀλεξάνδρας, μεγάλης Δουκίσσης τῆς Ρωσσίας, ἐπισυμβάντα ἐν τοῖς ἀνακτόροις τοῦ Ἰλλίνσκοε σήμερον τὴν 3ην ὥραν τῆς πρωΐας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ

Ἡ τρομερὰ εἴδησις ἐνεποίησε φρικτὴν καὶ ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, ὅστις ρίψας κατὰ γῆς τὴν γραφίδα κατελήφθη ὑπὸ συνεχῶν λυγμῶν. Ὁ κ. Δηλιγιάννης ὡς ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἐλάτρευε τὴν βασιλοπούλαν μας. Παρευθὺς δὲ συνεκάλεσεν Ὑπουργικὸν Συμβούλιον, ἐν ᾧ ἀπεφασίσθησαν τὰ κατὰ τὸ καθ' ὅλον τὸ κράτος ἐπιβληθησόμενον ἐπίσημον πένθος.

Οἵαν δὲ ἐντύπωσιν ἐνεποίησε τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα ἀνὰ τὴν πρωτεύουσαν, ἀνα τὸν Ἑλληνισμὸν σύμπαντα, τοῦτο ἀδυνατοῦμεν νὰ περιγράψωμεν. Τὰ ἀνάκτορα, ἐν οἷς ὡς κεραυνὸς ἐπέπεσεν ἡ δεινὴ συμφορά, παρίστων ὄψιν νεκροταφείου. Ὅλοι οἱ θεράποντες, οἱ γηραιοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴν εἶδον βρέφος καὶ νήπιον, οἵτινες τὴν ἐλάτρευον ὡς Παναγίαν, ὠλοφύροντο καὶ ἔκλαιον ὡς μικρὰ παιδία. Οἱ αὐλικοὶ πάντες, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου αὐλάρχου μέχρι τοῦ ἐσχάτου ὑπηρέτου, ἐθρήνουν τὸν τόσῳ πρόωρον καὶ ἄδικον θάνατον τῆς λατρευτῆς κόρης.

Αἱ Ἀθῆναι ἐπενθηφορήθησαν ἀμέσως μέγα καὶ βαρὺ πένθος. Ὁ ἥλιος, ὅστις ἐπὶ δέκα ἐννέα ἔτη ἔλουε τὰ χρυσᾶ της μαλλιὰ μὲ τὰς λαμπράς του καὶ φωτοβόλους ἀκτῖνας, ἐκρύβη ὄπισθεν μελανῶν νεφῶν, καὶ ὁ οὐρανός μας ὁ γαλανός, ὃν ἀντανέκλα εἰς τοὺς θυμασίους ὀφθαλμούς της, ἤρχισε νὰ λούῃ τὴν γῆν μὲ ἀραιὰ-ἀραιά, ἀλλὰ θερμὰ δάκρυα. Οἱ κώδωνες τῶν ναῶν ἀνεκρούοντο πενθίμως καὶ τὰ δημόσια καὶ ἰδιωτικὰ καταστήματα ἤρχισαν νὰ περιβάλλωνται τὸ ἔνδυμα τοῦ πένθους καὶ τῆς λύπης.

Δὲν ὑπῆρξεν ἄνθρωπος ὅσῳ σκληρὸς καὶ ἄκαρδος καὶ ἂν ἦτο, οὔτινος τὸ ὄμμα δὲν ἐδάκρυσε, οὔτινος ἡ καρδιὰ δὲν ἀφῆκεν ἕνα βαρὺν στεναγμόν, συνοδευόμενον μὲ τὰς λέξεις: «ἡ καϋμένη ἡ Ἀλεξάνδρα μας». Καὶ τὸ μᾶς ἐκεῖνο προδίδει τὴν ἀγάπην, τὴν λατρείαν ὅλων τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν λατρευτὴν κόρην τοῦ βασιλέως, τὴν μόνην μεταξὺ ὅλων τῶν τέκνων του, ἣν ὅλαι καὶ ὅλοι μας ἐθεωροῦμεν ὡς ἐντελῶς ἰδικήν μας, ὡς καύχημα, ὡς χαράν μας.

Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον συγκληθὲν παρὰ τοῦ δημάρχου κ. Τιμολέοντος Φιλήμονος, πλὴν τοῦ ὅτι ἐπισήμως διεβίβασε πρὸς

τὸν βασιλέα, τὸν Μέγαν δοῦκα Παῦλον καὶ τὸν διάδοχον τὰ συλλυπητήριά του, ἐψήφισε λίαν προσφυῶς καὶ τὰ ἑξῆς :....

. . . . . Γ΄. Ἐκφράζει τὴν εὐχήν, ἵνα ἡ Α. Μ. ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Ρωσσίας ἀξιώσας ἐπιτρέψῃ τὴν ἀνακομιδὴν τοῦ λειψάνου τῆς Μ. Δουκίσσης Ἀλεξάνδρας εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπως ἀναπαυθῇ ἐν τῇ γῇ, ἥτις τὴν ἐλάτρευσε καὶ ἣν οὐδέποτε ἐλησμόνησεν, ἀνταποκρινόμενος οὕτω εἰς τὸν διακαῆ πόθον τοῦ ὅλου Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων.

Δ΄. Ἀποφασίζει, ἵνα στέφανος ἐκ μυρσίνης, ληφθησομένης ἐν τῆς ἐν Δεκελείᾳ ἐπαύλεως, κεκοσμημένος δὲ δι' ἐπιγραφῆς, δηλούσης τὸ σέβας καὶ τὴν στοργὴν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν εἰς τὴν μνήμην τῆς μεταστάσης, κατατεθῇ ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς Ἀλεξάνδρας.

Ε΄. Μετονομάζει τὴν «Ὁδὸν Σταδίου» «Ὁδὸν Ἀλεξάνδρας».

ΣΤ΄. Ἀποφασίζει, ἵνα ἀνὰ πᾶν ἔτος τῇ 12 Σεπτεμβρίου, ἐπετείῳ τοῦ θανάτου τῆς βασιλόπαιδος καὶ εἰς μνημόσυνον αὐτῆς, νυμφεύωνται τέσσαρες ἄποροι κόραι κατὰ κλῆρον ἐκλεγόμεναι ἐξ ὀρφανῶν πατρός, δημότου Ἀθηνῶν, τοῦ δήμου χορηγοῦντος ἑκάστῃ τούτων δραχμὰς χιλίας ἐκ τοῦ δημοτικοῦ ταμείου ἀντὶ προικός· κ. τ. λ.

Τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον κανονίσαν τὰ κατὰ τὴν ἔναρξιν τοῦ πένθους διέταξεν, ὅπως ἅπαντα τὰ δημόσια γραφεῖα διακόψωσι τὰς ἐργασίας των ἐπὶ πενθήμερον. Συνενοηθὲν δὲ μετὰ τοῦ Μητροπολίτου διέταξεν, ὅπως τὴν ἐπαύριον Παρασκευὴν τελεσθῶσιν ἀνὰ πάντας τοὺς ναοὺς τοῦ κράτους μνημόσυνα, ἐν οἷς ἤθελον παρευρεθῇ ἐπισήμως αἱ ἀρχαὶ καὶ πάντες οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι. Τὸ Ὑπουργεῖον δὲ τῶν Στρατιωτικῶν διέταξεν, ὅπως: α΄ αἱ σημαῖαι φέρωσι μέλαιναν σκέπην· β΄ οἱ ἀξιωματικοὶ τὸ κεκανονισμένον πένθος περὶ τὴν λαβὴν τῆς σπάθης· γ΄ οἱ σαλπιγκταὶ ἠχῶσι μόνον τὰ σαλπίσματα τῆς ὑπηρεσίας ἡμιφώνως· δ΄ αἱ διάφοροι φρουραὶ καὶ οἱ σκοποὶ φέρωσι τὰ ὅπλα ὑπὸ μάλης ἄνευ λογχῶν, μὴ ἀποδίδοντες τιμάς, ἀλλ' ἱστάμενοι κατὰ τὴν διάβασιν τῶν ἀνωτέρων των πρὸ τῆς θέσεώς των ἐν προσοχῇ μὲ τὸ ὅπλον ὑπὸ μαλης κτλ. Προσεκλήθησαν ἐπίσης πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν μεγάλῃ στολῇ νὰ παρευρεθῶσιν εἰς τὸ μνημόσυνον.

Τὰ κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦτο διετάχθησαν εἰδικώτερον ἐν ἰδιαιτέρῳ προγράμματι, ἐν ᾧ ὡρίσθησαν πᾶσαι αἱ ἀρχαὶ αἱ καλούμεναι νὰ παραστῶσιν ἐν τῇ ἐπισήμῳ τελετῇ. Ἐπὶ τούτοις ὡρίσθη, ὅπως ἀνὰ πᾶσαν ἡμίσειαν ὥραν ρίπτωνται ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου ἀνὰ εἷς κανονιοβολισμὸς ἀπὸ τῶν λόφων τῶν Νυμφῶν εἰς ἐκδήλωσιν τοῦ μεγάλου πένθους μας διὰ τὸν θάνατον τῆς Ἀλεξάνδρας. Οἱ κανονιοβολισμοὶ οὗτοι, διακοπτόμενοι καὶ ὑπὸ τῶν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀνακρουομένων πενθίμων τῶν κωδώνων ἤχων ὅλων τῶν ναῶν τῆς πρωτευούσης, προσέδιδον εἰς τὸ ὅλον πένθος τῆς ψυχῆς μας ἔξοχον ἐπιβλητικότητα.

Ἀπὸ τῆς 6ης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας ὅλοι οἱ φανοὶ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως ἦσαν ἀνημμένοι καὶ κεκαλυμμένοι διὰ πενθίμων ὑφασμάτων. Ἀλλὰ καὶ ὅλη ἡ πόλις μας μελανειμονοῦσα παρεῖχεν εἰκόνα συγκινητικωτάτην.

Ἡ ὁδὸς Ἑρμοῦ πρωτηγωνίστει. Τὸ κατάστημα τοῦ κ. Παπαγιάννη ἐπένθησεν ἀληθῶς βασιλικώτατα τὴν πολυαγαπητὴν τῶν Ἀθηνῶν κόρην. Ὑπὸ τὰ ὑαλώματα τοῦ καταστήματος, ἅτινα εἶχον διασκευασθῆ πενθίμως διὰ πολυτίμων μελανῶν ὑφασμάτων, εἶχεν ἀναρτηθῆ ἡ εἰκὼν ἐκείνης, ἥτις δὲν ὑπάρχει πλέον, ἐντὸς μέλανος πλαισίου φωτιζομένη ὑπὸ λαμπτήρων ἀνημμένων. Περὶ τὴν εἰκόνα, ὑπ' αὐτήν, ἀνὰ πᾶσαν διεύθυνσιν, εἶχον στρωθῆ ἄνθη, ἅτινα μετέβαλον τὸ ὑέλωμα εἰς τεχνικὸν κῆπον. Ὑπὸ τὰ φύλλα καὶ τοὺς κλάδους τούτου ἐφαίνετο διολισθαίνων ὄφις πρασινόχρυσος, ὅστις εἶχε κόψει ἐκ τοῦ ἀνθηροῦ λειμῶνος ἕνα κρῖνον, δροσερόν, μόλις τοῦ κάλυκος ἐξελθόντα καὶ ἐραίνετο σύρων αὐτὸν εἰς τὴν φωλεάν του. Ὁ κρῖνος ἦτο τὸ ὡραιότερον ἄνθος τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἀλεξάνδρα μας, ὁ ὄφις ὁ θάνατος καὶ ἡ φωλεὰ ὁ τάφος.

Καὶ ὡς σύλληψις καὶ ὡς ἐκτέλεσις ἡ ἰδέα ἦτο ἐπιτυχεστάτη.

Ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ καταστήματα δὲν ὑστέρησαν κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τῆς ἐθνικῆς ταύτης λύπης. Ἓν χαρτοπωλεῖον παρίστανεν εἰς τὰς βιτρίνας του τὴν Ἀλεξάνδραν μας ἐν ἀποθεώσει, περιβαλλομένην ὑπὸ πολλῶν πτερωτῶν ἀγγέλων. Ἕτερον κατάστημα ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τῆς μεγάλης μαύρης σημαίας του ἕνα λαμπρὸν ἀστέρα καὶ ὑπ' αὐτὸν τὴν λέξιν ἔσβυσε.

Καὶ ὅλων τῶν μεταβαινόντων εἰς τὸν ναόν, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπληροῦντο δακρύων ἐκ τῆς σπαρακτικῆς τῆς συγκινητικωτάτης θέας τοῦ πένθους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἐκ τῆς ἀδελφώσεως τῆς εἰκόνος τῆς γλυκείας, τῆς ζωηρᾶς, τῆς χαριτωμένης κόρης τῆς Ἑλλάδος μὲ τὰ μελανὰ ἐκεῖνα σήματα, μὲ τὴν σκοτεινὴν ἐκείνην χροιὰν τοῦ θανάτου.

Ὁ μητροπολιτικὸς ναὸς παρίστα μεγαλοπρεπεστάτην εἰκόνα πένθους. Τὸ μαρμάρινον προστύλιόν του ἦν κεκαλυμμένον διὰ μελανῶν ὑφασμάτων, ἐπὶ τοῦ μετώπου δὲ τῆς μεγάλης θύρας καὶ ἐπὶ τῶν δύο ἑκατέρωθεν μεγάλων στύλων ἦσαν ἀνηρτημένοι παμμέγιστοι στέφανοι ἐξ ἴων καὶ ὑακίνθων.

Πάντες οἱ φανοί, κεκαλυμμένοι διὰ μελανῶν σκεπῶν, προσέδιδον αἴγλην σκοτεινήν, ἀνταποκρινομένην πρὸς τὸ πένθος τῆς ψυχῆς πάντων τῶν παρισταμένων.

Τὴν 10ην ἀκριβῶς ὥραν εἶχεν ἤδη παραταχθῆ ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ Μητροπόλεως ὁ πενθηφορῶν στρατὸς ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων. Πλὴν τοῦ μέχρις ἀσφυξίας συνωστιζομένου ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τοῦ ναοῦ πλήθους ἐκ τῶν ἐν τέλει καὶ μή, παρέστησαν εἰς τὴν ἐπιμνημόσυνον τελετὴν ἅπαν τὸ διπλωματικὸν σῶμα ἐν μεγάλῃ στολῇ, τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον, οἱ αὐλικοί, ἡ μεγάλη κυρία τῆς τιμῆς κ. Θεοχάρη μετὰ τῶν λοιπῶν ὑπασπιστριῶν φερουσῶν βαρύτατον πένθος. Ὁ γυναικωνίτης ἔβριθεν ἀπὸ κυρίας μελανειμονούσας.

Ἡ θέα τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ λευκοῦ ἐκείνου δίσκου μὲ τὰ κόλυβα τῆς βασιλοπούλας μας ἐσπάρασσεν, ἔσχιζεν ὅλων τὴν καρδίαν. Τὸ στέμμα της ἐσκίαζε μόλις τὴν λευκότητα τῶν κολλύβων της, τὰ ὁποῖα ἀντενάκλων τὴν ἄσπιλον, τὴν ἀγνήν, τὴν χιονώδη, τὴν ἀγγελικὴν ψυχήν της.

Ὅταν δ' ὁ Μητροπολίτης μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης ἐπρόφερε τὰς λέξεις «ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς Μεγάλης Δουκίσσης πριγκηπίσσης Ἀλεξάνδρας», ὅλοι διεχύθησαν εἰς λυγμούς, ὅλων τὰ δάκρυα θερμὰ ἔρρεον, ὅλοι ἐπνίγοντο ὑπὸ τῆς ὀδύνης.

Τὰ κοράσια τοῦ καταστήματος τῶν ἀπόρων γυναικῶν, περιστοιχίζοντα καὶ αὐτὰ τὰ κόλλυβά της ἔκλαιον τὸν ἀπελθόντα ἄγγελον, ὅστις τόσας ἐξ αὐτῶν εἶχεν εὐεργετήσει, εἰς τόσας ἐκ τῶν ἀδελφῶν των πτωχῶν καὶ ὀρφανῶν εἶχε προσέλθει ἀρωγός.

Πάντες οἱ Σύλλογοι, πάντα τὰ σωματεῖα, πᾶσαι αἱ ἀδελφότητες συνῆλθον εἰς ἐκτάκτους συνεδριάσεις καὶ θερμὰ ἀπηύθυνον συλλυπητήρια τηλεγραφήματα πρὸς τοὺς δοκιμασθέντας γονεῖς τῆς βασιλοπούλας μας, πρὸς τὸν δυστυχῆ σύζυγόν της, πρὸς τὸν τεθλιμμένον ἀδελφόν της.

Ἡμεῖς καὶ μεθ' ἡμῶν ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες, βαρυαλγεῖς ἀτενίζομεν πρὸς Ἐκεῖνον, ὅστις τὴν ἐδέχθη εἰς τὰς Πατρικάς Του ἀγκάλας καὶ τὸν παρακαλοῦμεν νὰ ἐγχύσῃ βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὰς καρδίας τῶν σεπτῶν της γονέων, τῶν τόσῳ σκληρῶς δοκιμαζομένων ἐπὶ τῷ ἐπιγείῳ τούτῳ ἀπὸ τοῦ χάρματος τοῦ οἴκου των, ἀπὸ τῆς γλυκείας των Ἀλεξάνδρας, ὑστάτῳ χωρισμῷ.

Ο ΚΟΚΚΟΣ ΑΠΕΘΑΝΕΝ

Ὁ λαμπρότερος ἀστὴρ τῆς ἀρτιγεννήτου ἑλληνικῆς σκηνῆς ἔδυσε, πρὶν αἱ ἀκτῖνές του προφθάσωσι νὰ καταυγάσωσιν αὐτήν. Μόλις ἤρχισε νὰ τὴν φωτίζῃ, μόλις ἡ θερμότης του ἤρξατο διαχέουσα ζωὴν εἰς τὸ ἐπὶ σειρὰν πολλῶν ἐτῶν μαραινόμενον ἑλληνικὸν θέατρον, καὶ ἐσβέσθη ἀποτόμως, σκληρῶς, οὐχὶ διότι ἠλαττώθη αἴφνης τὸ λαμπρὸν φῶς του, ἀλλὰ διότι ὁ δαίμων τοῦ σκότους ἐφθόνησε τὴν τύχην του.

Ὁ Κόκκος ἀπέθανε. Καὶ μετ' αὐτοῦ συναπώλετο ὁ ἥρως τῆς χαρᾶς καὶ τοῦ ἄσματος, ὁ ἐξ ἴσου τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν ὄχλον συγκινῶν καὶ ἠλεκτρίζων.

Μέγας, τεράστιος, ἀποτρόπαιος ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς καὶ τῶν δακρύων ἐξηγέρθη κατ' ἐκείνου, ὅστις διέσπειρε τὴν χαρὰν καὶ τὸν γέλωτα, τὰ μειδιάματα καὶ τὴν ζωήν.

Πῶς αὐτὸς ὁ μικρὸς τὸ δέμας, αὐτὸς ὁ ὠχρὸς τὴν ὄψιν, αὐτὸς ὁ λεπτὸς καὶ ἀσθενικὸς ἐτόλμησε νὰ ἀντιμετωπίσῃ, ἐτόλμησε νὰ ἀναμετρηθῇ μετ' ἐκείνου, ὃν καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς φοβηθεὶς ἐκρήμνισεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ! Πῶς! αὐτὸς ὡς ἄλλος Δαυὶδ τονίζων τὰς χορδὰς τῆς λύρας του καὶ χύνων εἰς δροσεροὺς ρύακας τοὺς στίχους τῆς χαρᾶς του ἀνὰ τὸν κόσμον κατεδίωκε τὸν δαίμονα τοῦ κακοῦ διασκεδάζων τὴν λύπην, ἀναχαιτίζων τὰς καταιγίδας τῆς ψυχῆς, σβύνων τὰς ἐπὶ τῶν μετώπων ρυτίδας, στεγνόνων τὰ δάκρυα, ζωγραφίζων τὴν χαράν, τὸ μειδίαμα, τὸν γέλωτα, τὴν ζωήν, τὴν ἀπόλαυσιν εἰς πάντων τὰ χείλη!

Αὐτὸς μὲ τὴν λύραν του ἀντὶ σκαπάνης καὶ τοὺς σπινθῆρας τοῦ πνεύματός του ἀντὶ ἐκρηκτικῆς ὕλης ἐτόλμησε νὰ ἀνατκάψῃ τὸ ψυχρὸν χῶμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἐπὶ τόσους αἰῶνας κοιμῶνται ὁ Ἀριστοφάνης καὶ ὁ Ἀνακρέων! Αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ ὀνειροπολήσῃ ἑλληνικὴν σκηνὴν ἀξίαν τοῦ ὀνόματος τούτου καὶ νὰ ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Παλλάδος, ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν πόλιν τῆς χαρᾶς καὶ τῶν γελώτων τοὺς παρεισάκτους καὶ ξένους θρηνῳδούς, ὧν τὰ ἔργα μόνον ὑπὸ σκοτεινὸν οὐρανὸν κυφοροῦνται, ἀναπτύσσονται καὶ εὐδοκιμοῦσιν.

Ὁ δαίμων τοῦ σκότους δὲν ἀγαπᾷ τὸ φῶς! Ὁ δαίμων τῶν δακρύων καὶ τῶν πόνων ἀπεχθάνεται τὴν χαράν. Ὁ δαίμων τῆς ὀδύνης καὶ τῆς κατάρας μισεῖ τὸν γέλωτα. Καὶ ὁ δαίμων οὗτος καταδιώκει τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν μαύρων τῆς δουλείας της ἡμερῶν.

Ἀποτρόπαιος, μὲ σατανικὸν μειδίαμα εἰς τὰ χείλη ὁπλίζει τὴν χεῖρα δολοφόνου, οὗ τὴν διάνοιαν πρὸς τὸν ὀλέθριον σκοπόν του προηγουμένως ἐσκότισε. Καὶ ἐνῷ ὁ ψάλτης τῆς χαρᾶς ἀμέριμνος ἐτόνιζε τὸ ᾆσμά του, ἐκεῖνος ἀνηλεῶς τανύει τὸ θανατηφόρον βέλος του καὶ ἐν τεμάχιον σιδήρου διατρυπᾷ τὴν καρδίαν τοῦ νεαροῦ ἀοιδοῦ καὶ τὸ μειδίαμα θνήσκει ἐπὶ τῶν χειλέων του μετὰ τῆς ἐκλειπούσης ζωῆς του, καὶ τὸ ᾆσμα τῆς χαρᾶς συνοδεύει τὴν τελευταίαν πνοήν του.

Ὁ Κόκκος ἀπέθανε! Καὶ πάντες ἔχασαν τὸ μειδίαμα καὶ πάντες ἔπαυσαν γελῶντες, καὶ ἐπὶ πάντων τὰ χείλει πλανᾶται ἡ θλῖψις, ὁ πόνος, ἡ λύπη, ἡ ἀπελπισία! Ὁ δαίμων τοῦ σκότους καὶ τῶν δακρύων ἐξῆλθε νικητής.

Μόνον ἐπὶ τὴν Ἑλληνικὴν σκηνὴν θὰ σελαγίζῃ ἐπὶ πολύ, ἐπὶ μακρὸν ἔτι ἡ ὠχρὰ τοῦ δύσαντος ἀστέρος ἀντανάκλασις. Μόνον ὑπὸ τὴν ἀνταύγειαν αὐτῆς θὰ ζητῶμεν ἐν τῷ μέλλοντι παρηγορίαν, καὶ θὰ αἰσθανώμεθα τὴν θλῖψιν καὶ τὴν χαράν, τὰ δάκρυα καὶ τὸν γέλωτα ἀδελφωμένα εἰς τελετὴν μνημοσύνου τοῦ τόσῳ προώρως καὶ ἀδίκως ἀποσπασθέντος ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς ζωῆς ἀγαπητοῦ ποιητοῦ.

ΠΩΣ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΤΑΙ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΝ ΦΟΡΕΜΑ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΡΑΠΤΑΙ

Β΄.

Κατόπιν τῆς ἐν τῷ ἐργοστασίῳ τοῦ W..... παραστάσεώς μας κατὰ τὴν συνάντησίν του μετὰ τῶν δύο πελατίδων του καὶ τοῦ μεγαλοπρεποῦς καὶ ψυχροῦ, ἀλλ' εὐπρεποῦς τρόπου του, ἠρχίσαμεν νὰ σκεπτώμεθα, ἐὰν δὲν ἦτο τόλμημα μέγα ἡ παρ' αὐτοῦ ζητηθεῖσα ἀκρόασις καὶ νὰ αἰσθανώμεθα ποιάν τινα συγκίνησιν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς ὁρισθείσης ὥρας.

Ἀλλ' ἀφοῦ ἅπαξ ἡ αἴτησίς μας ἐγένετο ἀποδεκτή, ὠφείλομεν νὰ μὴ χάσωμεν τὴν μοναδικὴν ταύτην εὐκαιρίαν, τοῦ νὰ παράσχωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίας μας εἰκόνα τόσον μεγάλου, δυστυχῶς, διὰ τὰς πλείστας ἐνδιαφέροντος.

Ὁ κ. W..... ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ Παρισινοῦ συρμοῦ εἶναι ἄνθρωπος μέσης ἡλικίας, εὐπρεπέστατα καὶ μετὰ σπανίας καλλαισθησίας ἐνδεδυμένος. Τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖόν του, ἐν ᾧ παρέσχεν ἡμῖν τὴν ζητηθεῖσαν συνέντευξιν, ὁμοιάζει μᾶλλον πρὸς ἀναπαυτήριον ὡραίας καὶ φιλαρέσκου νέας γυναικός, ἢ πρὸς ἐνδιαίτημα ἀνδρικόν.

Μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης πάντα γνήσιον Παρισινὸν ἐπιδεικτικῆς περὶ τοὺς τρόπους ἀβρότητος ὁ συρμοθέτης κύριος μᾶς ὑπεδέχθη, μὲ μειδίαμα δὲ πονηρὸν ἤρχισε νὰ μᾶς ἐκθέτῃ τὸ κατ' αὐτὸν καὶ τὴν τέχνην του καὶ τὴν ἐν Παρισίοις δρᾶσιν του, μετὰ τὰς πρώτας ἀνταλαχθείσας τῆς φιλοφροσύνης φράσεις:

— Ἐξεπλάγητε ἴσως, Κυρία, δι' ὅ,τι εἴδετε καὶ ἠκούσατε χθές. Ἐπειδὴ μάλιστα εἶμαι καὶ ὀλίγον ψυχολόγος, νομίζω, ὅτι διενοεῖσθε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς χθεσινῆς διαλέξεώς μου μετὰ τῶν πελατίδων μου: τί σκαιὸς καὶ τί ἀγενὴς ἄνθρωπος· ὁμιλεῖ πρὸς κυρίας, αἵτινες τῷ χορηγοῦσιν ἐτήσιον εἰσόδημα ἐκ πολλῶν χιλ. φρ. ὡς δὲν θὰ ὡμίλει πρὸς ὑφισταμένας του.

Ἐπιτρέψατέ μοι, προσέθηκε, νὰ ἀνάσκευάσω τὰς σκέψεις σας ταύτας. Καίτοι μᾶς λέγουσιν ἁπλῶς ράπτας, εἴμεθα κάτι τι περισσότερον τούτου. Εἴμεθα ἀναστηλωταὶ καὶ ἐπισκευασταὶ τῶν γραμμῶν τοῦ σώματος. Εἴμεθα δημιουργοὶ τῆς γυναικείας χάριτος, τῆς γυναικείας εὐτυχίας, εἴμεθα διακομισταὶ τῆς γυναικός.

Ἡ τέχνη, ἡ καλλαισθησία, ὁ πλοῦτος, αἱ αἴθουσαι, ἡ σκηνή, ἡ οἰκογένεια, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες ἀπαιτοῦσι παρ' ἡμῶν ὅ,τι ἡ φύσις ἀρνεῖται, ὅπως αἱ γυναῖκες ἀποτελῶσιν ἓν ἀληθὲς κόσμημα ἐν τῷ κόσμῳ.

Διατί μειδιᾶτε; προσέθηκε. Φρονεῖτε, ὑμεῖς, ἡ εἰς φιλολογικὰ ἀσχολουμένη ἔργα, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν προωρίσθη νὰ εἶναι κόσμημα λαμπρόν, πολυτελές, καλλιτεχνικόν, πλούσιον, σπάνιον; Δὲν εἶμαι φιλόσοφος, Κυρία, ἀλλ' οὔτε ἀναμιγνύομαι μὲ τὰ Πανεπιστήμια καὶ τὰς Ἀκαδημίας, ὅπως δυνηθῶ νὰ πολεμήσω ἢ παραδεχθῶ τὰς ἰδέας σας κατὰ γενικὰς γραμμάς. Ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ μετὰ βεβαιότητος δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω, εἶναι ὅτι αἱ πλούσιαι γυναῖκες, αἱ γυναῖκες τοῦ μεγάλου κόσμου οὐδέποτε θὰ γείνωσι τίποτε περισσότερον ἀπὸ κοσμήματα.

Καὶ ἐπρόφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις τονίζων μεθ' ἀνεκφράστου καταφρονητικοῦ σκεπτικισμοῦ τὴν λέξιν κοσμήματα.

Κοσμήματα, ὄχι πολύτιμα, δυστυχῶς, προσέθηκε, μεθ' ὅλον τὸν μυθώδη πλοῦτον, ὃν στοιχίζουσι, μεθ' ὅλην τὴν εἰδικότητά μας, ἵνα τελειότερα τὰ ἀναδεικνύωμεν, μεθ' ὅλην τὴν αἴγλην καὶ τοὺς σπινθῆρας, οὓς ἀποδίδουσι. Τὸ εὐτύχημα δι' ἡμᾶς τοὺς ράπτας, ὡς μᾶς λέγουσιν, εἶναι ὅτι οὐδεὶς μέχρι σήμερον διενοήθη νὰ μᾶς ζητήσῃ ὅπως καταστήσωμεν τὸ κόσμημά του ἀληθοῦς ἀξίας τοιοῦτον (un vrai bijou de valeur).

Ὁ δραματικὸς συγγραφεύς, ὅστις τὰ περισσότερα φύλλα τοῦ δαφνίνου στεφάνου του ὀφείλει εἰς ἡμᾶς, ἔρχεται καὶ μᾶς λέγει: «Θέλω τὴν ἠθοποιὸν Σ. βασίλισσαν ὡρίμου ἡλικίας μὲ εὐμέλειαν καὶ εὐσαρκίαν γυναικός, ζώσης ἐπὶ τριάκοντα κατὰ σειρὰν ἔτη ἐπὶ χρυσοῦ θρόνου. Θὰ παρουσιασθῇ τρὶς ἢ τετράκις εἰς τὴν σκηνήν.» Καὶ μᾶς ἀφίνει τὸ δρᾶμα ἢ τὴν κωμῳδίαν του, ἵνα μελετήσωμεν αὐτό, ἵνα ψυχολογήσωμεν, ἵνα τῷ δημιουργήσωμεν τὴν βασίλισσάν του, ἣν ἐὰν ἴδητε ἐξερχομένην τοῦ κοιτῶνός της θὰ τὴν ἐκλάβητε ὡς ἓν τῶν φρικωδεστέρων Μακβεθίων φασμάτων.

Τὸ φάσμα ἐν τούτοις αὐτὸ μεταβάλλεται εἰς βασίλισσαν τόσον ἐπιτυχῶς, χάρις εἰς τὸν ἀναστηλωτὴν τῶν γραμμῶν, εἰς τὸν δημιουργὸν τῆς εὐσαρκίας, εἰς τὸν χορηγὸν τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς πομπώδους ἐπισημότητος, ὥστε κάμνει τὸν θεατὴν νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην, νὰ πιστεύῃ εἰς τοὺς λόγους, εἰς τὰς σκέψεις, εἰς τὰς κινήσεις καὶ νὰ φεύγῃ ἐνθουσιασμένος πληρῶν τὰ βαλάντια τοῦ τε συγγραφέως καὶ τῆς ἠθοποιοῦ, χειροκροτῶν, ἐπευφημῶν, ἀποθεώνων ἀμφοτέρους καὶ οὔτε κατὰ διάνοιαν φανταζόμενος, ὅτι ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑποκρίσεως καὶ τῆς συλλήψεως τῶν ἰδεῶν θὰ τῷ παρεῖχε τὴν ἀπόλαυσιν βιβλίου μόνον ἀναγινωσκομένου, ἐὰν ὁ ράπτης ὡς ἀπὸ μηχανῆς θεὸς δὲν ἔδιδε ζωὴν εἰς τὰ ὑποκρινόμενά πρόσωπα.

Ἡ εὔσαρκος βασίλισσά μου σήμερον, ἡ ἰσχνὴ καὶ προδιδομένη ἢ προδίδουσα νεαρὰ σύζυγος ἢ ἡ εὔχαρις καὶ θαλερὰ παρθένος ἢ ἡ γραῖα μάμμη, αὔριον ἀποτελοῦσι τὰ πρότυπα τοῦ συρμοῦ.

Ἀλλὰ τὸ ἔργον μου δὲν ἐτελείωσεν ἐδῶ. Ἑκάστη τῶν πελατίδων μου—καὶ εἶναι ἅπασαι ἑκατομμυριοῦχοι—δὲν θέλουσι νὰ φανῶσιν ἀπομιμούμεναι τὴν ἠθοποιόν. Θέλουσι νὰ ὁμοιάσωσι τὴν βασίλισσαν τῆς σκηνῆς κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν ἐπιβλητικότητα, ἀλλὰ δὲν θέλουσι νὰ φανῶσιν ἀντιγράφουσαι τὴν ἠθοποιόν, τὴν γυναῖκα τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου. Δὲν θὰ ὑποκριθῶσιν αὐταὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' ἐντὸς τῆς αἰθούσης των. Δὲν θὰ πληρωθῶσιν, ὡς ἡ ἠθοποιός, ἀλλὰ θὰ πληρώσωσι διὰ τοῦ συζύγου, ὅστις, ὡς πάντες οἱ καλοπληρόνοντες, ἀπατᾶται πρῶτος. Ἡ ἠθοποιὸς ἐπισκιάζει διὰ τῆς ἐπιτυχίας της τὴν ἠθοποιόν. Ἡ μεγάλη κυρία ἐπισκιάζει διὰ τῆς ἐνδυμασίας της τὴν φίλην καὶ ὁμότιμόν της, ἥτις συνεγῶς εἶναι ἐνταύτῳ ἀντίζηλος ἢ ἀντεράστριά της.

Εἰς ὅλους αὐτοὺς τοὺς φανεροὺς ἢ κρυπτοὺς πολέμους, εἰς ὅλας τὰς ἀναιμάκτους, πλὴν δηλητηριώδεις αὐτὰς πληγὰς ἡ βελόνη καὶ ἡ ψαλὶς τοῦ ράπτου δίδει τὰ καιριώτερα τραύματα. Ἐὰν οὗτος δὲν κατορθώσῃ νὰ ἐξακολουθῇ ἀναδεικνύμενος ὑπέρτερος ἑαυτοῦ, ἐὰν ἐπιτρέψῃ ὅπως ἡ γνώμη τῆς πελατίδός του κατισχύσῃ τῆς ἰδικῆς του, ἐὰν ὁ λόγος του δὲν εἶναι veto ἀμετάκλητον, τὸ γόητρόν του ταχέως καταπίπτει καὶ ἄλλος ὑποδεέστερός του, πλὴν ἐπιτηδειότερος θέλει ἀνυπερθέτως τὸν ὑποσκελίσει.

Ἐὰν ὁ ράπτης δὲν μείνῃ ὅ,τι εἶναι σήμερον, αἱ αἴθουσαι θὰ ἀπολέσωσι τὸ ὑπέρτατον, τὸ ὕψιστον τῶν θελγήτρων των. Δὲν ἐκτίθενται σήμερον ἐν αὐταῖς καλλοναὶ τῆς φύσεως, ἀλλὰ καλλοναὶ τῆς τέχνης. Δὲν γίνεται λόγος μεταξὺ τῶν Παρισινῶν λεόντων περὶ τῆς ὡραιότητος τῆς Α. ἢ τῆς Β., ἀλλὰ περὶ τῆς γραφικῆς, τῆς πρωτοτύπου, τῆς αἰθερίας, τῆς μαγικῆς ἀμφιέσεως αὐτῆς. Ὁ αἰών μας, βλέπετε, δὲν εἶναι αἰὼν κατατομῶν καὶ γραμμῶν—διότι σπανίως εὑρίσκετε σήμερον τοιαύτας—ἀλλ' αἰὼν χάριτος, καλλαισθησίας, κομψότητος, αἰὼν κοσμητικῆς τέχνης καὶ οἱ κοσμηταὶ εἴμεθα ἡμεῖς.

Εἰς ἡμᾶς στρέφει ἐναγώνιον τὸ βλέμμα νέα ἔτι μήτηρ, ἧς ἡ καχεκτικὴ καὶ ἡμιρραχιτικὴ θυγάτηρ φαίνεται πρεσβυτέρα αὐτῆς. Ἀπόδοτε αὐτῇ τὴν νεότητα, τὴν χάριν, τὴν γραφικότητα, ἣν ἡ μητρυιὰ φύσις τῇ ἠρνήθη, μᾶς λέγει μὲ τὸ περίδακρυ βλέμμα της ἡ μήτηρ. Θὰ νυμφευθῇ, ἐὰν μᾶς βοηθήσῃς νὰ κρύψωμεν τὰς φυσικὰς ἀτελείας της ἀπὸ τὰ ὄμματα τοῦ κοινοῦ.

Ἐνταῦθα ὁ μέγας τεχνίτης διεκόπη, διότι ἐζητεῖτο κατεπειγόντως ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἐς αὔριον, μᾶς εἶπεν, ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ γνωρίσητε καλλίτερον τὸν Παρισινὸν ράπτην.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ Αὐστριακὴ ἀστυνομία καταπολεμοῦσα τὰς μακρὰς ἐσθῆτας. Ἴσως φανῇ παράδοξον, εἶναι ὅμως ἀληθὲς ὅτι κατὰ διαταγὴν τῆς διευθύνσεως τῆς ἀστυνομίας ἐν Βιέννῃ πᾶσα κυρία φέρουσα καθ' ὁδὸν μακρὰν ἐσθῆτα θὰ ὑποβάλλεται εἰς πληρωμὴν προστίμου, διότι ὡς ἀπεδείχθη ὑπό τε τῶν ἰατρικῶν καὶ ὑγειονομικῶν ἐκθέσεων ἡ διὰ τῶν μακρῶν ἐσθήτων ἐκτοπιζομένη καὶ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς πόλεως μεταφερομένη κόνις γίνεται ἑστία μιασμάτων ἐπικινδύνων διὰ τὴν ὑγιεινήν.

Πῶς αὐξάνουν τὰ μικρόβια ἐν τῷ γάλακτι. Γνωστὸν ὅτι τὸ γάλα εὐθὺς ὡς ἀμελχθῇ περιέχει ἀριθμόν τινα μικροβίων, ἅτινα ὅμως πολαπλασιάζονται ὡς ἑξῆς, ἀναλόγως τῶν ὡρῶν καθ' ἃς τὸ γάλα μένει ἄβραστον. Ἐντὸς μιᾶς λίτρας γάλακτος ἀμελχθέντος πρὸ μιᾶς ὥρας ὑπάρχουσιν ἐννέα ἑκατομμύρια μικρόβια. Μετὰ τρεῖς ὥρας ταῦτα αὐξάνουσιν εἰς τριάκοντα ἑκατομμύρια μετὰ τέσσαρας ὥρας εἰς ἑκατὸν τριάκοντα ἑκατομμύρια καὶ μετὰ εἴκοσι πέντε ὥρας εἰς ἑξήκοντα τρία ἑκατομ. καὶ 500 χιλ.

Παράδοξον ἔθιμον θρησκολογίας. Ἐν Ἀστουρίᾳ τῆς Ἱσπανίας ὅταν ἀποθάνῃ τις προσκαλοῦνται αἱ συγγενεῖς καὶ φίλαι τῆς οἰκογενείας του κυρίαι, αἵτινες κλαίουσι προσαρμόζουσαι τὸ στόμα ἐπὶ τοῦ στομίου φιαλῶν, αἵτινες φυλάττονται παρὰ τῇ πενθούσῃ οἰκογενείᾳ εἰς ἔνδειξιν, ὅτι ὁ νεκρὸς ἐθρηνήθη καὶ ὅτι ἐξετελέσθησαν τὰ πρὸς αὐτὸν ὕστατα χρέη τῆς οἰκογενείας.

Ἐὰν ἦμην ἀνήρ. Μία τῶν διαπρεπεστέρων ἀποφοίτων τῆς Βασιλικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Λονδίνου ἡ κ. Στὰρ Καντζιάνη ἔγραφε κατ' αὐτὰς εἰς γυναικείαν Ἀγγλικὴν Ἐφημερίδα: Ἐὰν ἤμην ἀνὴρ οὐδέποτε θὰ ἐνυμφευόμην μετὰ γυναικός, φερούσης ἐπὶ τοῦ πίλου της πτηνόν. Ἤθελον σκεφθῆ ἢ ὅτι εἶναι ψυχρὰ ἐγωϊστρια πρόθυμος νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ματαιότητά της, ἢ ὅτι στερεῖται πνεύματος καὶ χρίσεως, καὶ ἑπομένως ἀκατάλληλος νὰ διευθύνῃ τὸν οἶκον καὶ τὴν εὐτυχίαν ἀμφοτέρων μας. Ὡραῖον πρόσωπον δὲν δύναται νὰ ἀναδειχθῇ ποτε ὡραιότερον διὰ τῆς ἐπ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως πτώματος πτηνοῦ. Τοὐναντίον ἡ προσοχὴ περισπᾶται ἀπὸ τοῦ θελκτικοῦ προσώπου καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ θαυμαστοῦ διατίθεται θλιβερῶς καὶ δυσαρέστως. Αἰσθάνεταί τις ἀηδίαν ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ τῆς συζεύξεως τοῦ θανάτου, τῆς σκληρότητος, τῆς καταστροφῆς μετὰ τῆς γλυκείας καὶ στοργικῆς γυναικείας καλλονῆς, ἥτις μόνον συμπάθειαν καὶ θαυμασμὸν ὀφείλει νὰ ἐμπνέῃ.

Παράδοξον δῶρον πρὸς συζύγους. Εἰς πόλεις τινὰς τῆς Ἀγγλίας ἐπεκράτησεν ἡ παράδοξος συνήθεια νὰ προσφέρωσιν εἰς νεονύμφους κατὰ τὴν μετὰ ἓν ἔτος ἐπέτειον τοῦ γάμου των ἓν κολοσσιαῖον χοιρομήριον, ἀφοῦ ὁμολογήσωσι καὶ ἀποδείξωσιν, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διαρρεῦσαν γρονικὸν διάστημα, οὐ μόνον δὲν ἐφιλονίκησαν μεταξύ των, ἀλλ' οὔτε πρὸς στιγμὴν μετεμελήθησαν διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μετὰ τὸν γάμον ἐλευθερίας των.

Νέα γυναικεία ἰατρικὴ σχολὴ ἐν Πετρουπόλει. Ἐν Πετρουπόλει ἱδρύεται κατ' αὐτὰς γυναικεία ἰατρικὴ σχολή, προωρισμένη νὰ μορφώσῃ γυναῖκας ἰατροὺς διὰ τὰς ἀσθενείας τῶν γυναικῶν καὶ παίδων. Αἱ κατατασσόμεναι ἐν τῇ σχολῇ ταύτῃ πρέπει νὰ ἔχωσιν ἡλικίαν εἴκοσιν ἐνὸς ἔτους, νὰ μὴ ὑπερβαίνωσι δὲ τὸ τριακοστὸν πέμπτον.

Ποίας μελέτας ἀναθέτουσιν εἰς τὰς γυναῖκας. Τὸ ἰατροσυνέδριον τῆς Βοστώνης ἀνέθηκεν εἰς τὴν διακεκριμένην ἰατρὸν τῆς πόλεως ταύτης κ. Ἑλένην Βὲτς τὴν ἐντολὴν νὰ μεταβῇ εἰς Βερολῖνον καὶ μελετήσῃ τὴν μέθοδον Κώχ, ἐξενέγκῃ δὲ ἐν ἰδίῳ συγγράμματι τὰ ἐκ τῶν μελετῶν τούτων ἐξαχθέντα συμπεράσματα καὶ τὰς ἰδίας κρίσεις ἐπὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῆς μεθόδου ταύτης.

Γυνὴ ἐπινοήτρια. Ἡ μὶς Bailey ἐπενόησεν εἴκοσι διάφορα εἴδη βιομηχανίας, διὰ τὰ ὁποῖα τῇ ἐχορηγήθη δίπλωμα καὶ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ἐκμεταλλεύσεως. Μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεών της τούτων καταλέγεται ἡ ἀκοντωτὴ βελόνη, δι' ἧς μετὰ παραδόξου ταχύτητος ράπτονται τὰ κομβία τῶν ὑποδημάτων.

Ἔκθεσις γυναικεία ἐν Χικάγῳ. Παρὰ τὴν μεγάλην διεθνῆ τοῦ Χικάγου ἔκθεσιν θὰ ἀνοιξῇ τὰς πύλας της καὶ τοιαύτη γυναικεία, ἐν ᾗ θέλουσιν ἐκτεθῆ ἔργα ἀποκλειστικῶς γυναικῶν. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἱδρύεται ἤδη μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, τοῦ ὁποίου ὁ ἀρχιτέκτων εἶναι γυνή, ὡς γυνὴ εἶναι καὶ ἡ διοργανώτρια τῆς ἐκθέσεως ταύτης, γυνὴ πλουσιωτάτη, ἥτις ἤδη περιηγεῖται τὴν Εὐρώπην πρὸς συλλογὴν γυναικείων ἔργων. Ἐν τῇ ἐκθέσει ταύτῃ θὰ ἴδῃ τις γυναικεῖα ἐνδύματα πάντων τῶν λαῶν καὶ τῶν ἐποχῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον. Τὰ προϊόντα τῆς γυναικείας βιομηχανίας καὶ τέχνης θὰ κοσμῶσι τὰς ὡραίας καὶ πολυτελεῖς αἰθούσας τῆς ἐκθέσεως ταύτης,

διαλέξεις δὲ φιλοσοφικαί, φιλολογικαί, ἐπιστημονικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ θὰ δίδωνται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν παρὰ διασήμων Ἀμερικανίδων καὶ Εὐρωπαίων γυναικῶν.

Γυνὴ ταξειδεύουσα εἰς τὸν Βόρειον Πόλον. Ἡ σύζυγος τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ κ. Πεαρῆ, ἀναχωρεῖ μετ' αὐτοῦ εἰς ἀναζήτησιν διεξόδου ἐν τῷ Βορείῳ Πόλῳ. Τὸν χειμῶνα ὁλόκληρον θὰ διέλθῃ ἡ ἀτρόμητος θαλασσινὴ ἐν τῇ ἐπικινδύνῳ ταύτῃ ἐκδρομῇ, πρώτη αὐτὴ μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ἡ ἐπιχειρήσασα τοιοῦτον ταξείδιον. Εἶναι νεωτάτη, κράσεως ἰσχυρᾶς καὶ θὰ ἀνθέξῃ βεβαίως εἰς τὴν ἀπότομον μεταβολὴν τῆς θερμοκρασίας τῶν πόλων.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΩΔΙΚΗΣ

Ὅτι τὸ ᾆσμα ἐξημερώνει τὰ ἤθη, ἐξευγενίζει τὰ αἰσθήματα, μαλάσσει τὴν καρδίαν εἶναι ἤδη γνωστόν. Ὅτι πρὸς τούτοις τεχνικὸν ᾆσμα ἀποτελεῖ ἀληθῆ διὰ τὴν γυναῖκα κόσμον, καὶ συμπληροῖ ἐπιχαρίττως πάσας τὰς ἀρετὰς αὐτῆς εἶναι ἤδη ἀποδεδειγμένον. Οὐδὲν θελκτικώτερον, οὐδὲν ἐνθουσιωδέστερον, οὐδὲν τρυφερώτερον κόρης ἐξωτερικευούσης τὰ αἰσθήματα τῆς νεαρᾶς καρδίας αὐτῆς δι' ὡραίου, ἁρμονικοῦ, ἐντέχνου ᾄσματος. Ἐν τῇ θλίψει της, τὸ ᾆσμα της τὸ κλαυθμηρὸν εἶναι ἡ ὑψίστη της παρηγορία. Ἐν τῇ χαρᾷ καὶ εὐτυχίᾳ της, τὸ ᾆσμά της τὸ χαρωπὸν εἶναι ὁ ἄριστος τῶν συντρόφων. Ἐν συναναστροφῇ ἀποβαίνει ἀληθὲς ἐντρύφημα, τέρπον καὶ ἡδύνον καὶ κατακηλοῦν τὴν ἀκοήν.

Δυσυχῶς ὀλίγαι ἐκ τῶν ἡμετέρων εἰξεύρουσι νὰ ᾄδωσι. Τὸ Ὠδεῖον ἐλαχίστας ἐμόρφωσε, τὰ σχολεῖά μας δὲ οὐδεμίαν.

Κυρία Γαλλίς, ἀπόφοιτος μιᾶς τῶν διαπρεπεστέρων σχολῶν τῶν Παρισίων, ὑπείκουσα εἰς τὰς παρακλήσεις πολλῶν Ἀθήδων, ἀπεφάσισε νὰ καταρτίσῃ ᾄδουσαν Ὠδικῆς, ἐν ᾗ αἱ μαθήτριαι θέλουσι διδάσκεσθαι κατὰ τὸ τελειότερον ἐν Γαλλίᾳ σύστημα τὴν ἔνθεον τέχνην τοῦ ᾄσματος.

Ἐντὸς ἐλαχίστου σχετικῶς χρόνου ἡ ἐν λόγῳ κυρία ὑπόσχεται πλήρη τελειοποίησιν τῶν μαθητρίων της, αἵτινες ἀντὶ μικρᾶς, σχετικῶς, δαπάνης θὰ ἀποκτήσωσιν ἓν τῶν κυριωτέρων πλεονεκτημάτων, ἅτινα καθιστῶσι τὴν γυναῖκα ἀγαπητήν.

Πλείονες λεπτομέρειαι περὶ τῶν Ὠδικῶν τούτων μαθημάτων παρέχονται εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

ΒΙΒΛΙΑ

Ἐπίτομος Γερμανικὴ Γραμματική. Ὑπὸ τοῦ γνωστοτάτου ἐν Ὀδησσῷ διαπρεποῦς καθηγητοῦ τῆς φιλοσοφίας κ. Ἀναστασίου Μάλτου διεσκευάσθη πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων ἐπίτομος γραμματικὴ τῆς Γερμανικῆς γλώσσης, κατὰ τὴν πρὸς ἐκμάθησιν τῶν νεωτέρων γλωσσῶν μέθοδον τοῦ Gaspey-Otto-Sauer.

Τὴν ἔκδοσιν τοῦ πρακτικωτάτου τούτου ἐγχειριδίου ἀναλαβὼν ὁ ἐν Ἀϊδελβέργῃ ἐκδότης κ. Ἰούλιος Γρόος, ἀναπληροῖ παρ' ἡμῖν μεγίστην ἔλλειψιν διὰ τοὺς εἰς τὴν σπουδὴν τῆς Γερμανικῆς γλώσσης ἐπιδιδομένους, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι καὶ εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια δημόσιά τε καὶ ἰδιωτικὰ θέλει εἰσαχθῇ καὶ διὰ τοὺς κατ' ἰδίαν διδασκομένους θέλει χρησιμεύσει ὡς ἀπαραίτητον βοήθημα.

Τὴν ἔκδοσιν τούτου θέλουσιν ἐπακολουθήσει διάλογοι γερμανικοὶ καὶ ἀναγνώσματα Γερμανικα πάντοτε ὑπὸ τοῦ κ. Μάλτου διεσκευασμένα μετὰ τοῦ χαρακτηρίζοντος τὸν λόγιον ἄνδρα περὶ τὴν συγγραφὴν καὶ κατάταξιν δεινότητος, δὲν ἀμφιβάλλομεν δὲ ὅτι θὰ προτιμῶνται τα καθαρῶς Ἑλληνικὰ ἔργα ταῦτα τῶν μέχρι τοῦδε ἐν χρήσει γαλλογερμανικῶν ἐκδόσεων, ἐξ ὧν ἐλάχιστα δύνανται νὰ ὠφεληθῶσιν οἱ Ἕλληνες σπουδασταί. Ἡ ἐπίτομος γερμανικὴ γραμματικὴ τοῦ κ. Α. Μάλτου, ἣν θερμῶς συνιστῶμεν ταῖς κ. κ. ἀναγνωστρίαις μας, κομψότατα δεδεμένη, τιμᾶται δρ. 2,40.

Recuel de travaux originaux par. S. Rossolymos. Παρὰ τοῦ διαπρεποῦς Ἕλληνος ἐπιστήμονος κ. Σ. Ροσωλύμου ὑφηγητοῦ τῶν συφιλιδικῶν καὶ δερματικῶν νοσημάτων ἐξεδόθη γαλλιστὶ σπουδαιοτάτη συλλογὴ ἐπιστημονικῶν ἔργων καὶ μελετῶν αὐτοῦ, δημοσιευθεισῶν κατὰ καιροὺς εἰς τὰ ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενα ἐπιστημονικὰ περιοδικά: Tribune Médicale καὶ Annales de dermatologie et de Syphiligraphie.

Τὸ ἔργον τοῦτο μέγιστης ἐπιστημονικῆς σπουδαιότητος εἶναι ἀπαραίτητον δεὰ πάντα Ἕλληνα ἐπιστήμονα, ἀφοῦ καὶ ἐν Γαλλίᾳ τοιαύτης θερμοτάτης ἔτυχεν ὑποδοχῆς καὶ τόσον ἐξετιμήθη παρὰ τῶν ἑταίρων τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρίας τῆς δερματολογίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔχει τὴν τιμὴν νὰ κατατάσσηται ὡς τακτικὸν μέλος καὶ ὁ ἡμέτερος ἐπιστήμων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ο. Γ. **Τρίπολιν.** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Διεύθυνσις μεταβάλλεται. Γράφομεν.—Καν Μ. Π. Κ. **Πάτρας.** Δυστυχῶς ἡ ἐν λόγῳ κυρία δὲν ἀφήνει τὰς Ἀθήνας. Ζητεῖ θέσιν ἐνταῦθα, ἔνθα ἔχει καὶ πολλὰς ἄλλας παραδόσεις —Κον Κ. Δ. Π. **Σωζούπολιν** Φρ. χρ. 40 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. – Κον Α. Κ. Α **Ἀλεξάνδρειαν** Συνδρομὴ ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. —Καν Ζ. Α Ν. **Τατὰρ Παζαρτζίκ.** Ἀποστέλλονται τακτικῶς. Μήπως κρατοῦνται εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;—Ἑλλ. Φιλ. Σύλ **Κων/πολιν** Ὁ ἀνταποκριτής μας ἔχει διαταγὴν νὰ δίδῃ πάντοτε τὸ φύλλον μας δωρεὰν Ἀποροῦμεν πῶς διέκοψεν αὐτό. Θὰ γράψωμεν ἀμέσως, διατάττουσι νὰ σᾶς ἀποσταλῶσι πάντα τα κατακρατηθέντα φύλλα.—Καν Ε. Ζ. **Ἀθήνας.** Νομίζω ὅτι ὅλαι αἱ Ἑλληνίδες ὀφείλομεν νὰ πενθήσωμεν ἐπὶ τῷ ἀνεπανορθώτῳ δυστυχήματι. Αἰσχυνόμεθα δὲ καὶ ἐρυθριῶμεν διὰ λ/σμὸν ἐκείνων, αἵτινες ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας περιφέρονται ἀνὰ τας ὁδοὺς καὶ τὰς πλατείας φέρουσαι τὸ γελοῖον διὰ πᾶσαν γυναῖκα κατέρυθρον σόρεμα. Ἀλλαχοῦ τὸ πένθος εἶναι ὑποχρεωτικόν, δι' ἡμᾶς, αἵτινες συνεδέομεθα μετ' ἐκείνης διὰ τῶν θερμῶν τῆς ἀγάπης δεσμῶν,

PIERRE DECOURCELLE

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ἦτο ἤδη ἕτοιμος, ὅτε ἡ θύρα τοῦ δωματίου του ἐκρούσθη ἔξωθεν καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Γοελάν, τοῦ πιστοῦ τοῦ Κερμαδὲκ ὑπηρέτου, ἠκούσθη καλοῦσα αὐτόν.

—Ἀναμφιβόλως, διενοήθη ὁ κλέπτης, ὁ κύριός μου ἀπεφάσισε νὰ μὲ παραδώσῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ ὁ Γοελὰν θὰ συνοδεύηται ὑπὸ χωροφύλακος. Ἤνοιξεν ἐν τούτοις, μὴ δυνάμενος νὰ πράξῃ ἄλλως.

Ὅτε ὅμως ὁ γέρων ὑπηρέτης κλαίων τῷ ἀνήγγειλε τὸ τρομερὸν δυστύχημα, ὁ Κορβὸλ ἀνέκτησε πᾶσαν τὴν ψυχραιμίαν του, ἠσθάνθη ὅτι ἀνέζη, βεβαιωθεὶς ἤδη, ὅτι ἐπὶ τρία τοὐλάχιστον ἔτη ἠδυνατο νὰ κοιμᾶται ἡσυχος. Κατωρθωσεν ἐν τούτοις νὰ φανῇ θλιβόμενος, νὰ προσποιηθῇ ἀπελπισίαν καὶ δάκρυα καὶ νὰ σπεύσῃ εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ συμβολαιογράφου τοῦ οἴκου Κερμαδὲκ.

Ἡ ἔκπληξίς του ὑπῆρξε μεγάλη, ὅταν ἔμαθε παρὰ τοῦ τελευταίου τούτου, ὅτι ὁ κύριός του, στερούμενος μέσων, ὅπως ἐξοφλήσῃ τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ μηνός, καὶ εὑρισκόμενος πρὸ τοῦ διλήμματος τῆς αἰσχύνης τῆς πτωχεύσεως ἢ τοῦ θανάτου, ἐπροτίμησε τὸ δεύτερον.

—Κύριε Κορβόλ, τῷ εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος, ἡ θέσις σας ἐν τῷ οἴκῳ δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀγνοῆτε τὴν ἀλήθειαν. Εὑρισκόμεθα εἰς θέσιν ἀπελπιστικήν Ἡ ἐξέλεγξις καὶ ἡ ἐξασφάλισις τῶν συμφερόντων τῶν δανειστῶν εἶναι ἔργον λίαν λεπτὸν καὶ δύσκολον. Ἐλπίζω ἐν τούτοις ὅτι βοηθούμενος παρ' ὑμῶν θὰ τὸ φέρω εἰς πέρας.

—Εἰξεύρω, κύριε, εἶπεν, ὅτι ὁ κ. Κερμαδὲκ ὑπέστη πολλὰς ζημίας καὶ ὅτι ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ διατήρησις τοῦ ἐμπορικοῦ τούτου οἴκου, ἐκτὸς ἐὰν νέα κεφάλαια εἰσαχθῶσιν ἐν αὐτῷ. Ἀλλὰ νομίζω, ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς βεβαιώσω, ὅπι θὰ ἔχωμεν ἰσοζύγιον καὶ ὅτι ἡ τιμὴ τοῦ ὀνόματος θὰ μείνῃ ἄθικτος. Ἐὰν ὅλα ἐκποιηθῶσι, κινητά τε καὶ ἀκίνητα, τὸ παθητικὸν δὲν θὰ ὑπερβῇ τὸ ἐνεργητικόν..... ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃ τίποτε.

— Τίποτε;... ἔστω, εἶπεν ὁ συμβολαιογράφος. Βλέπω, κύριε Κορβόλ, ὅτι ὁ ἀτυχὴς φίλος μου δὲν εἶχεν ἄδικον τρέφων πρὸς ὑμᾶς τόσην ὑπόληψιν καὶ ἐμπιστοσύνην. Εἶσθε ἐνήμερος εἰς ὅλα καὶ ὁ μόνος ἄνθρωπος ὅστις θὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ διατηρήσω τὸ ὄνομα τοῦ ἀτυχοῦς Κερμαδὲκ ἔντιμον καὶ σεβαστόν. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐν ὀνόματι τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του.

Ὁ Κορβὸλ ὑπεκλίθη καὶ ἠκολούθησε τὸν συμβολαιογράφον εἰς τὰ γραφεῖα. Καθεσθεὶς πρὸ τοῦ γραφείου του, ἀφῆκε παρατεταμένον στέναγμὸν ἀνακουφίσεως. Ἡ αὐτοκτονία τοῦ κυρίου του ἦτο διὰ τὸν ἄθλιον ἀληθὴς τῆς τύχης εὔνοια. Ὄχι μόνον δὲν εἶχε νὰ φοβῆταισήμερον τίποτε, ἀλλὰ καὶ καθίστατο ἀπαραίτητος διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ἐμπορικῆς τοῦ οἴκου τιμῆς καὶ θὰ ἐκρίνετο βεβαίως ὡς σωτὴρ παρὰ τῆς οἰκογενείας τοῦ παθόντος. Ἐν μιᾷ στιγμῇ ὁ κακοῦργος ἐκεῖνος ἐνόησε πόσα ἠδύνατο νὰ προσδοκᾷ ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας ἐκείνης τῆς τύχης.

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου του, τὸ βλέμμα του προσέπεσεν ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς δεσποινίδος Κερμαδὲκ.

— Θὰ εἶναι ὡραία γυνὴ καὶ μὲ ἀξιόλογον προῖκα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ γέροντος Κλοαρών, ἐψιθύρισεν ἀτενίζων μετ' ἐκφράσεως παραδόξου τὸ ὡραῖον πρόσωπον τῆς νεάνιδος.... Καὶ τίς οἶδε.... Διατί ὄχι; Αἴφνης συνωφρυώθη καὶ: Τί τρελλὸς ποῦ εἶμαι, διενοήθη.. Καὶ ἡ ἐπιστολή μου;....

Ἀληθῶς δὲν ἠγνόει, ὅτι μεθ' ὅλον τὸν θάνατον τοῦ Κερμαδὲκ ἡ ἐπιστολή του, ἡ ἀτιμωτικὴ ἐκείνη ἐπιστολή, ὑπῆρχε καὶ εὑρίσκετο βεβαίως ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ συμβολαιογράφου, ὅστις λεύγας ὅλας ἀπεῖχε νὰ φανταασθῇ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς.

— Ἀλλ' ἔχω τρία ἔτη ἐνώπιόν μου καὶ τίς οἶδε πόσα πράγματα θὰ συμβῶσιν εἰς τὸ διάστημα τῶν τριῶν τούτων ἐτῶν. Καὶ πάλιν ἔρριψε τὸ ἄπληστον βλέμμα του ἐπὶ τῆς εἰκόνος τῆς νεαρᾶς κόρης λέγων: Διατί ὄχι;

ὤφειλε νὰ εἶναι ἐντελῶς προαιρετικόν — Κον. Γ. Μ. **Ἰωάννινα** Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Κον Λ. Σ. Π. **Dellys (Ἀλγερίαν)**. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Καν Π. Λ. **Πύργον**. Ἐπιστολή σας μετὰ ποιήσεως καὶ δρ. 10 ἐλήφθη Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ φροντίδα. Τὸ σήμερον ἀποστελλόμενον ἀριθμοσιεύεται προσεχῶς.—Καν Μ. Λ. Εὐ. **Καβάλλαν**. Ἐλήφθη καὶ ἡ προγενεστέρα ἐπιστολή σας μετὰ τῶν σχετικῶν ἀποδείξεων ὡς καὶ ἡ μεταγενεστέρα μετὰ τῶν χρημάτων. Θερμὴν καὶ ἄπειρον εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα.— Κον Γ. Σ. **Σλίβνον**. Ἡ ἔκδοσις τοῦ φύλλου εἶχε διακοπῆ ἐπὶ ἕνα μῆνα κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰς Εὐρώπην μεταβάσεώς μου, ὡς ἐδηλώθη ἐγκαίρως διὰ κυρίου ἄρθρου μου. Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν καθυστέρησε ποσῶς —Καν Π. Γ. **Κων/πολιν**. Ἡ διατριβή σας ἐλήφθη, ἀλλὰ δὲν ἐδημοσιεύθη ὡς βασιζομένη ἐπὶ σφαλερῶν βάσεων. Δὲν διϊσχυρίσθημεν γράφουσαι περὶ τῆς δος Καλλισπέρη, ὅτι αὐτὴ μόνη ἐφοίτησεν εἰς τὴν Σορβώνην. Καὶ ἄλλαι ἠκροάσθησαν μαθημάτων ἐπὶ ἔν ἢ δύο ἔτη ὡς καὶ ἡ δεσποινὶς Εὐ. Α., ἀλλ' οὐδεμία Ἑλληνίς, πλὴν αὐτῆς, ἠκολούθησε μετ' ἐπιμονῆς ὅλην τὴν σειρὰν τῶν φιλοσοφικῶν μαθημάτων καὶ ὑπέστη τὴν ἐξετασιτικὴν δοκιμασίαν καὶ ἔτυχε καθηγετικοῦ πτυχίου. Τοῦτο ἐμάθομεν ἐκ στόματος αὐτῶν τῶν καθηγητῶν τῆς Σορβώνης, οὓς οὐδεὶς δύναται νὰ διαψεύσῃ Εἶναι ἡ πρώτη καὶ μόνη Ἑλληνὶς καθηγήτρια. Τοῦτο οὐδεμιᾶς χρῄζει, νομίζομεν, συζητήσεως. Ὡς πρὸς τὴν δεσποινίδα Κολαποθάκη εἶναι μαθήτρια οὐχὶ τῆς Σορβώνης, ἀλλὰ τῆς Ἰατρικῆς τῶν Παρισίων Σχολῆς, ἥτις δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν Σορβώνην. Βλέπετε ἐντεῦθεν ὅτι ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν» εἰς οὐδεμίαν περιέπεσε πλάνην, ἐὰν δέ τις πλανᾶται εἰς τὴν προκειμένην περίστασιν, βεβαίως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς.—Κον Ν Γ. **Κων/πολιν**. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν σιωπήν σας, κατόπιν τῶν θερμῶν μας παρακλήσεων, ὅπως ἀμέσως ἀπαντήσητε εἰς τὰ γραφόμενά μας. - Καν Μ Μ. **Βραΐλαν**. Φρ γρ. 16 ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας. Συμμορφοῦμεθα ὁδηγίαις σας.—Κὰν Γ. Κ. **Μεσολόγγιον** Βεβαίως ἐλήφθη ἡ πρώτη ἐπιστολή σας μετ' ἀντιτίμου συνδρομῶν. Ἠμποδίσθην τότε νὰ σᾶς γνωρίσω τοῦτο καὶ σᾶς ἐκφράσω τας εὐχαριστίας μου ὡς ἐκ τῆς αἰφνιδίας ἀναχωρήσεώς μου. Ἤδη σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ στερῆτε τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» τῆς πολυτίμου συνεργασίας σας.—Κον Λ. Μπ. **Λέσβον**. Ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα εὐχαρίστως ὁδηγίαις σας.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Ἀτυχὴς γυνὴ χήρα, μήτηρ ἓξ ἀνηλίκων τέκνων, στερουμένη καὶ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου καὶ διωκομένη ἐκ τῆς καλύβης ἐν ᾗ κατοικεῖ, ἐπικαλεῖται τὸ ἔλεος τῶν φιλανθρώπων Εἶναι ξένη ἐνταῦθα, ἐλθοῦσα ἐκ Καΐρου, ἵνα διὰ τῆς ἐργασίας της ζήσῃ τὰ τέκνα της. Ἀλλ' οὔτε ἐργασίαν εὑρίσκει, ἀποθνήσκει δὲ κυριολεκτικῶς τῆς πείνης.

Ποία γυνὴ καὶ μήτηρ τέκνων δὲν θὰ λάβῃ οἶκτον διὰ τὴν δυστυχῆ ταύτην καὶ δὲν θὰ τῇ προσέλθῃ εὐχαρίστως ἀρωγός. Ὀνομάζεται Μαρία Παπάζογλου καὶ κατοικεῖ εἰς τὴν συνοικίαν Πλάκας, ὁδὸς Θαλοῦ ἀρ. 2. Μία ἐπίσκεψις ἐν τῇ καλύβῃ καὶ ἡ ἐξιστόρησις τῶν βασάνων της παρὰ τῶν γειτόνων, ἀρκεῖ ἵνα πείσῃ πάντα εὐποροῦντα, ὅτι δύναται νὰ κάμῃ ἱερὰν χρῆσιν τοῦ περισσεύματός του ὑπὲρ τῆς ἀναξιοπαθοῦς ταύτης.

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Πῶς πλύνονται αἱ χρωματισταὶ περικνημίδες. Διαλύσατε τὸν σάπωνα ἐντὸς τοῦ ὕδατος, πλύνατε τας περικνημίδας σας ἐν αὐτῷ, ἀποσταλάξατε σιγκτά, ἐκπλύνατε διὰ καθαροῦ ὕδατος, ἀποστάξατε καὶ πάλιν, στεγνώσατε ὄχι ἐπὶ τοῦ σχοινίου ἀλλὰ περῶσαι τας περικνημίδας ἢ ἐντὸς φόρμας ποδός ἢ ἐντὸς ξύλου, καὶ ὄχι ὑπὸ τὸν ἥλιον.

Πῶς πλύνονται τὰ χρωματιστὰ μάλλινα ὑφάσματα. Τὸ ὕδωρ πρέπει νὰ εἶναι θερμόν, ἀλλ' ὄχι βραστον, να περιέχῃ δε διάλυσιν σάπωνος. Οὐδέποτε σαπωνίζετε τὸ ὕφασμα κατ' εὐθεῖαν μὲ τεμάχιον σάπωνος, διότι ἀφαιρεῖ τὸ χρῶμα. Εἰς τὸ θερμὸν ὕδωρ σας προσθέτετε καὶ ὀλίγον ἅλας τοῦ Ἐψέν. Ἀποστάζετε σφιγκτα καὶ ἀφίνετε να στεγνόσουν ὑπὸ σκιαν. Σιδηρόνετε μὲ πολὺ θερμὸν σίδηρον, ὅταν τὸ ὕφασμα στεγνώσῃ καλῶς.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Σκοτάκια σάλτσα. Ἐν Ἑλλάδι ἐπεκοάτησεν ἡ συνήθεια νὰ ἀλευρόνωμεν καὶ τηγανίζωμεν τὰ σκοτάκια, καταστρέφουσα τὴν ἁπαλότητα καὶ τραγύνουσαι αὐτά Μὴ τὰ τηγανίζητε λοιπόν, ἀλλ' ἐψήνετε εἰς τὸ μέλλον ὡς ἑξῆς: Θέτετε ἐντὸς κατσαρόλας ἀρκετὸν βούτυρον καὶ ὀλίγον ὕδωρ· κόψατε εἰς φέτας τὰ σκοτάκια, ἁλατίσατέ τα καὶ βάλετέ τα νὰ βράσουν. Ἐὰν ἔχητε κρέας μὲ σάλτσαν ἀπὸ τομάτας, ὅταν τα σκοτάκια εἶναι ἕτοιμα, τὰ σερβίρετε καὶ ἐπ' αὐτῶν χύνετε τὴν σάλτσαν. Ἐὰν δὲν ἔχητε τοιοῦτον φαγητόν, κατασκευάζετε ἰδιαιτέρως σάλτσαν μὲ τομάτας, βούτυρον, ὀλίγην γαλέταν, ἅλας, πέπερι, ἓν φύλλον δάφνης καὶ ὀλίγον σκόρδον καὶ δι' αὐτῶν περιχύνετε τὰ σκοτάκια.

Ἔχετε οὕτω γευστικώτατον καὶ οἰκονομικώτατον φαγητόν

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΟΝ ΣΤΙΝΗ

Ἐφάμιλλον πρὸς τὰ ἐντελέστερα τῶν Παρισινῶν μυροπωλείων, ἀνενέωσε κατ' αὐτας ἁπάσας τὰς προμηθείας του. Σάπωνες ἀρωματικοί, ὕδωρ Κολωνίας, μύρα τῶν ἀσπρορρούχων, μαλακτικαὶ σκευασίαι τοῦ δέρματος τῶν χειρῶν καὶ τοῦ προσώπου, ὀρυζόκονις, ρευστὰ καὶ ἀλοιφαὶ ἐξαλείφουσαι τας ρυτίδας, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνάγεται εἰς τὴν σωματικὴν καθαριότητα καὶ τὸ ἄρωμα καὶ τὸ κάλλος πωλοῦνται ἐν τῷ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ καὶ Νίκης ἀριθ. 8 μυροπωλεῖον τοῦτο, εἰς τιμὰς μετριωτάτας.

ΠΟΥ ΠΡΟΜΗΘΕΥΕΣΘΕ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΕΥΘΗΝΑ ΕΠΙΠΛΑ

Ὁ Σεπτέμβριος εἶναι ὁ μὴν τῶν προμηθειῶν νέων ἐπίπλων. Ἡ νέα οἰκία εἰς ἣν μετακομιζόμεθα εἶναι εὐρυχωτέρα τῆς παλαιᾶς καὶ ἐδῶ μία τράπεζα, ἐκεῖ ἓν ἐρμάριον, ἀλλαχοῦ μία ἱματιοθήκη ἀπαιτεῖται πρὸς συμπλήρωσιν τῆς ἐπιπλώσεως τῶν νέων δωματίων.

Ἄλλοτε, διερχόμεναι τὴν ὁδὸν Σταδίου, ἐρρίπτομεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ ἐκεῖ γνωστὸν διὰ τὴν εὐθηνίαν καὶ καλλαισθησίαν του ἐπιπλοπωλεῖον τοῦ κ. Μ. Μουστάκα, καὶ χωρὶς κόπον ἐπρομηθευόμεθα τὰ ἀναγκαιοῦντα διὰ τὰς νέας οἰκίας μας ἔπιπλα.

Σήμερον τὸ ἐπιπλοπωλεῖον τοῦτο μετεφέρθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Εἰρήνης ἀριθ. 18. Ἐν αὐτῷ ἡ λεπτουργικὴ καὶ ἡ ἐπιπλοποιία προήχθη εἰς ἀληθῆ καλλιτεχνίαν, μία ἐπίσκεψις δὲ ἀρκεῖ, ἵνα πείσῃ καὶ τὴν μᾶλλον ἰδιότροπον, ὅτι προμηθευτὴς τῶν ἐπίπλων της ἔσται ὁ κ. Μ. Μουστάκας, τοῦ ὁποίου καὶ αἱ τιμαὶ εἶναι ἀληθῶς κατώτεραι παντὸς συναγωνισμοῦ.

III

ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ ΤΗΣ ΜΑΓΔΑΛΗΝΗΣ

Ὁ θάνατος τοῦ κ. δὲ Κερμαδὲκ ὑπῆρξε διὰ τὴν σύζυγόν του ἓν ἐκ τῶν τρομερῶν ἐκείνων τραυμάτων, τα ὁποῖα οὐδεμία ἀνθρωπίνη δύναμις ἐξαλείφει, μία τῶν βαθυτάτων ἐκείνων πληγῶν, ἃς δεξιὸς χειροῦργος ἐπιδένει καὶ αἴτινες φαίνονται ἐπουλούμεναι, ἀλλ' αἴτινες ἀηλητηριαζουσι τὸ αἷμα ὅλον καὶ βαθμηδὸν ἀποσβύνουσι τὴν ἀνθρωπίνην ὕπαρξιν.

Εὐθὺς ὡς ἐγένετο γνωστὸν τὸ τρομερὸν δρᾶμα, ὁ γέρων Κλοαρὼν ἐτηλεγράφησεν, ὅτι ἀναλαμβάνει νὰ πληρώσῃ τὸ μετὰ τὴν ἐξόφλησιν τῶν λογαριασμῶν ὑπολειφθησόμενον χρέος τοῦ γαμβροῦ του. Ὁ ἰδιότροπος ἐκεῖνος γέρων μεθ' ὅλην τὴν μνησικακίαν, ἣν κατὰ τοῦ Κερμαδὲκ ἔτρεφε, μετεμελήθη εὐθὺς ὡς τῷ ἀπέστειλε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, δι' ἧς ρητῶς τῷ ἀπεποιεῖτο πᾶσαν συνδρομήν. Ἡ ἀδελφή του, κόρη Κλοαρών, δὲν ὤφειλε νὰ ἀτιμασθῇ διὰ τοῦ ὀνειδιστικοῦ τίτλου τῆς πτωχεύσεως καὶ ἡ ἀνεψιά του νὰ φέρῃ ὄνομα ἀτιμασθέντος ἐμπόρου.

Ὅταν δ' ἔμαθε τὴν τρομερὰν εἴδησιν, ἔσπευσε νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀχρείαν ἐκείνην πρᾶξίν του, ἐγγυωμενος διὰ τὰ χρέη τοῦ γαμβροῦ του καὶ καλῶν πλησίον του τὴν ἀδελφὴν καὶ ἀνεψιάν του. Δὲν ἐπεθύμει νὰ παρευρεθῶσιν αὗται εἰς τὴν ἐκποίησιν, ἢ μᾶλλον νὰ ἀντιληφθῶσι τῆς καταστροφῆς πασῶν τῶν ἐλπίδων τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς περιουσίας των.

Ἄλλως τε δι' αὐτὸν ὁ σκοπὸς τοῦ βίου του εἶχεν ἤδη συμπληρωθῆ. Ἡ ἐπιτυχία εἰς τὰς μᾶλλον κολοσσιαίας τῶν ἐπιχειρήσεων του ἦτο πλήρης, εἶχεν ὑπερβῆ πᾶσαν προσδοκίαν του. Ἀλλ' ἠσθάνετο, ὅτι ἐγήρασε πολὺ καὶ ἠδυνάτει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐν τῷ ἐμπορίῳ νυχθήμερον πάλην του. Δὶς ἤδη εἶχε προσβληθῆ ὑπὸ παραλυσίας, ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ διαβιβάσῃ τὸν τίτλον τοῦ ἐμπορικοῦ του οἴκου εἰς νέον τινὰ ἐξάδελφόν του καὶ ἀπεσύρθη ὑπὸ τὴν αἴγλην τῆς ἐμπορικῆς του δόξης, ἀφοῦ ὡς ὑστάτην ἐπιχείρησίν του ἐξώπλισεν ἰδιόκτητον κολοσσιαῖον ἀτμόπλοιον ὑπὸ τὸ ὄνομα *Σεβαστιανὸς Κλοαρών*, προωρισμένον εἰς πλόας ἀνὰ τοὺς πόλους.

Ἐνεκατέστη τότε εἰς τὸ μέγαρόν του τῶν Καρμερέτ. Ἠσθάνετο δὲ ὑπερηφάνειαν κατέχων τὸ μεγαρον ἐκεῖνο, ἀρχαίαν πριγκήπων κληρονομίαν, ὧν τὰ οἰκόσημα και τοὺς τίτλους ἀντικατέστησε διὰ τῶν ἀρχικῶν τοῦ ὀνόματός του στοιχείων.

Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁ βίος του παρήρχετο λίαν μονότονος. Οὐδεὶς τὸν ἠγάπα, οὐδεὶς ἐνδιεφερετο δι' αὐτόν. Κατὰ τὰς μακρὰς τῆς ἐργασιας του ἡμέρας δὲν ἔλαβε καιρὸν οὔτε νὰ ἀγαπήσῃ, οὔτε νὰ ἀγαπηθῇ. Ἡ καρδία του ἅπαξ μόνον εἶχε πάλλει διὰ τὸ τέκνον τῆς ἀδελφῆς του, ἀλλ' ἡ πρὸς τὸν πατέρα της ἀποστροφή του ἦτο ἰσχυροτέρα τοῦ πρώτου τούτου στοργικοῦ του αἰσθήματος.

Τὸ δυστύχημα ὅμως τῶν δύο τούτων στενωτάτων συγγενῶν του τῷ παρέσχε σήμερον εὐκαιρίαν νὰ ἀνανεώσῃ τὴν ἡμισβεσθεῖσαν ἐκείνην ἀφοσίωσίν του.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς του αἱ δύο πενθοῦσαι γυναῖκες εἶχον ἐγκατασταθῆ παρ' αὐτῷ. Μεθ' ὅλην δὲ τὴν θλίψιν των, μεθ' ὅλα τὰ χυνόμενα δάκρυά των ἡ παρουσία των ἤρξατο ἀναθερμαίνουσα τὴν ψυχρὰν καρδίαν του. Τῷ ἐφαίνετο, ὅτι νέα ζωὴ ἤρχιζε δι' αὐτόν, πλήσης συγκινήσεων γλυκειῶν καὶ ἐντελῶς ἀγνώστων αὐτῷ. Ἠσθάνετο, ὅτι ἀνέπνεεν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ εὐγνωμοσύνης καὶ ἀγάπης.

Ἡ Μαγδαληνὴ ἰδίᾳ τὸν κατέκτησεν ἐξ ὁλοκλήρου. Ἐλησμόνησεν ἐντελῶς τὸν ἐγωϊσμόν του, τὰς συνηθείας τοῦ μεμονωμένου βίου του, δὲν ἐσκέπτετο πλέον τὴν ἀρθρῖτιδά του, ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ τὸν παρελάμβανε μεθ' ἑαυτῆς πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν πτωχῶν τοῦ χωρίου καὶ δὲν ἐδίσταζε νὰ κενώσῃ τὸ βαλάντιόν του εἰς τὰς χεῖρας δυστυχοῦς τινός, πρᾶγμα, ὅπερ πρῶτον ἤδη ἐν τῷ βίῳ του ἔπραττεν. Ἓν μόνον νέφος ἐπλανᾶτο ἔτι ἐπὶ τῆς μεγάλης τοῦ γέροντος στοργῆς Οὔτε ἡ μήτηρ οὔτε ἡ θυγάτηρ ἐγίνωσκον τὴν ἀληθῆ αἰτίαν, ἥτις ὤθησε τὸν Κερμαδὲκ εἰς τὴν αὐτοκτονίαν.

(ἀκολουθεῖ)